

INCORONAREA

Prima fotografie oficială a Regelui George VI-lea și a Reginei Elisabeta, făcută la palatul Buckingham, imediat după solemnitatea încoronării.

**Căpătați un zâmbet irezistibil
— prin dinți scilpitori**

*Iluminați
surâsul Dv.
cu Kolynos*

... Este atât de ușor, DACĂ, întrebuințați Kolynos! Kolynos dă dinților un farmec captivant, un luciul incomparabil. Și apoi, rețineți bine acestea: Kolynos este *economic*. El durează de două ori atâta timp cât pastele *ordinare*, deoarece nu vă trebuie decât jumătate din cantitatea obișnuită: Incercați „procedul periei uscate”, cu un singur centimetru de Kolynos. Veți fi încântați de rezultate.

Soare in casa

prin
Eg-Gü
ceară de
parchet

**ACEASTA CUTIE...
conține cel mai bun leac**

Când observați că vă iese primul coș, când vedeți că fața Dv. este iritată, înroșită, aplicați imediat Pomada Cadum. Ea calmează durerea ca prin farmec, regenerează pielea și atunci răul dispăre... Deasemenea Pomada Cadum e neîntrecută pentru vindecarea eczemelor, a înșepăturilor de insecte, a tăieturilor și arsurilor ușoare. E bine să aveți întotdeauna la îndemână o cutie cu Pomada Cadum. Ea costă atât de puțin!

contra IRRITAȚIUNILOR PIELEI

**DINEUL DE GALĂ DELA LEGAȚIA EN-
GLEZĂ**

La Legația Engleză a avut loc în ziua încoronării Suveranilor Angliei, un dîneu de gală, la care a participat și M. S. Regele Carol II-lea. Fotografia noastră a fost luată în timpul dîneului.

CONCERTUL DE GALĂ DELA ATENEU

La Ateneul Român a avut loc, în ziua încoronării, un concert de gală, organizat de societatea anglo-română. Fotografia noastră înfățișează pe M. S. Regele Carol II și Sir Reginald Hoare, ascultând imnurile regale englez și român.

RECEȚIA DELA ATENEU

După concertul de gală a avut loc o recepție, la care au participat fruntașii vieții românești. În fotografia noastră, dela stînga spre dreapta, d-nul Virgil Madgearu, d-na Thierry, d. Adrien Thierry, ministrul Franței la București și d. Richard Franasovici.

LA BISERICA ANGLICANĂ

În dimineața încoronării s'a oficiat, la biserica anglicană, o slujbă religioasă. Fotografia noastră înfățișează colonie engleză asistând la această slujbă.

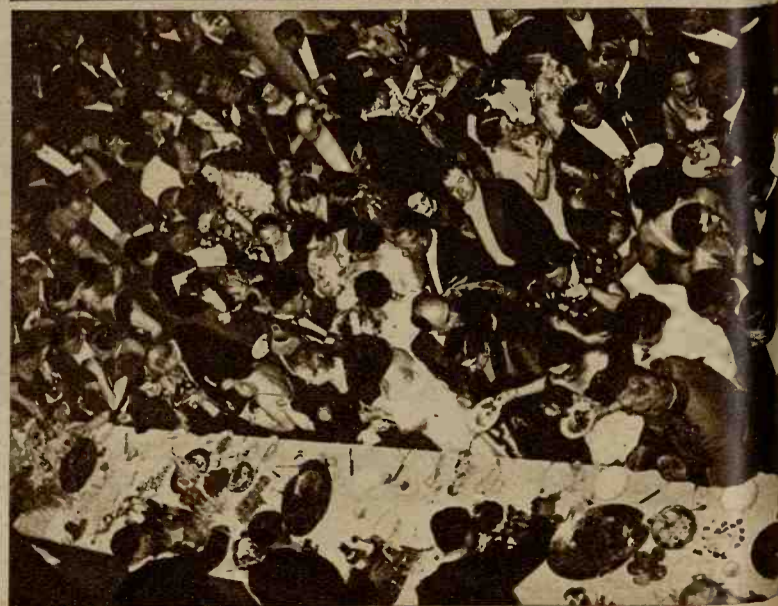
INVITAȚII

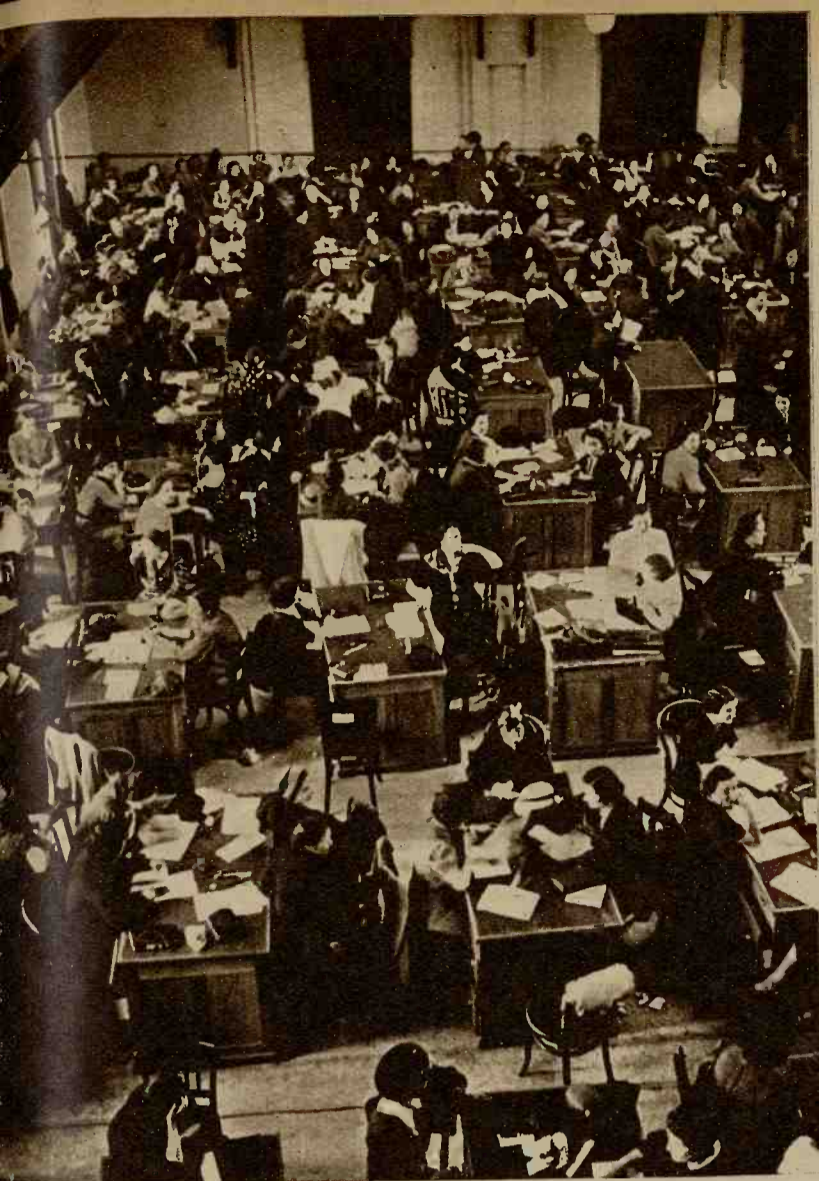
Fotografia aceasta a fost luată la Atheneului și înfățișează un grup de invitați la recepția dată de Sir Reginald Hoare, la Ateneu.

GARDEN-PARTY-UL DELA LEGAȚIA BRITANICĂ

Tot în ziua încoronării a avut loc, la Legația Engleză, un frumos garden-party.

CONCURSUL DELA P. T. T.

1200 de concurenți au luat parte la concursul pentru avansare în grad, dela P. T. T. Fotografiile noastre înfățișează: un aspect din timpul concursului și rudele concurenților urmărind prin gaura cheii și așteptând pe săli rezultatul.

Echipa Leicester City la Legația britanică, împreună cu Sir Reginald Hoare și Lady Hoare.

ECHIPA ENGLEZĂ LEICESTER CITY LA BUCUREȘTI

Echipa engleză Leicester City a jucat două matchuri de football în Capitală, cu Venus și Ripensia. În ambele matchuri, echipele românești au ieșit învingătoare.

Echipele Leicester City și Venus înainte de match.

Pe teren, înainte de începerea matchului cu Venus, care s'a disputat în ziua încoronării Suveranilor Angliei, echipei ascultă „God save the king”

Eleganța NU SE POATE ÎNVĂȚA....

dar se poate căpăta

dacă veți adopta ciorapul „ADY” 101.

Universitatea vă poate învăța medicina sau avocatura.

Armonia mișcărilor însă, eleganța firească a unei femei de superioară distincție o veți avea numai, dând toaletelor Dv. sublinierea fineței imateriale a ciorapului

ADY

O CAPO D'OPERA

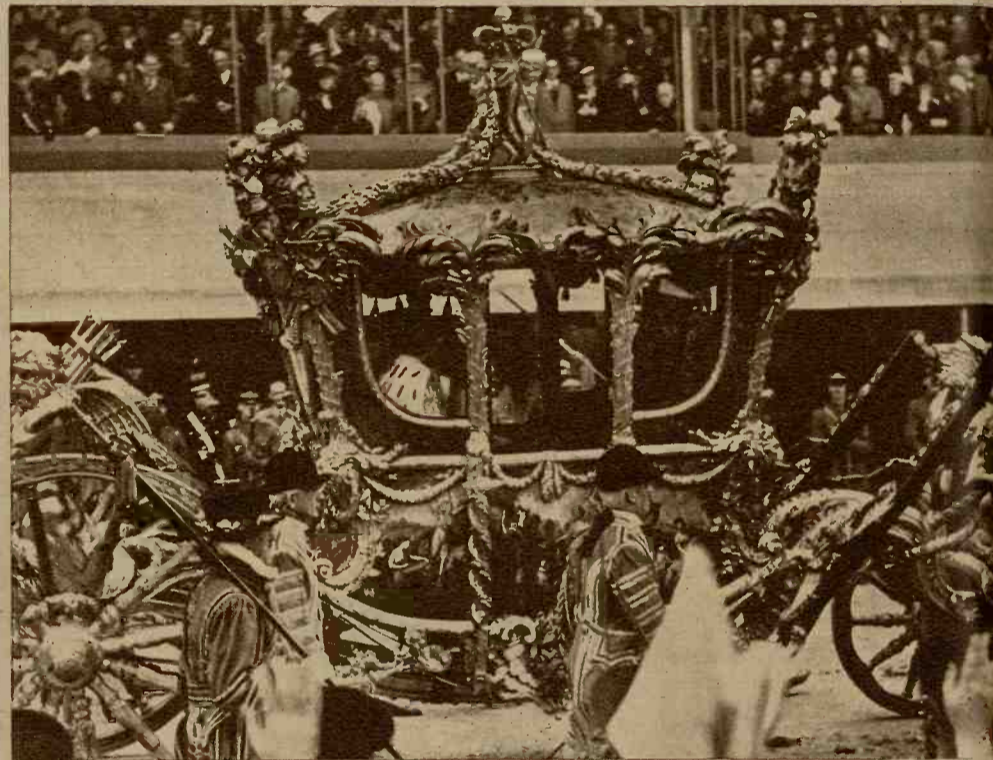
George al VI-lea a fost sfințit Rege și Impărat

REGELE ȘI PRIMUL MINISTRU. →

În prețuia încoronării, Regele George al VI-lea a primit pe delegații diverselor dominații și colonii britanice. Fotografia noastră înfățișează, de la stânga spre dreapta: A. J. Lyons, primul ministru al Australiei, Stanley Baldwin, primul ministru al Angliei și al întregului imperiu, Regele George al VI-lea, Mr. Mackenzie King, primul ministru al Canadei și generalul J. M. Hertzog, primul ministru al Africii de Sud. Fotografia a fost făcută în parcul palatului Buckingham.

„REGELE A FOST ÎNCORONAT!” ↓

Arhiepiscopul de Canterbury a pus coroana pe capul Regelui George al VI-lea și apoi a rostit cuvintele: „Regele este încoronat!” În aceeași clipă, toți invitații din Catedrală au strigat de trei ori: „God save the king!”

REGELE ȘI REGINA ÎN TRĂSURA DE AUR ↗

Fotografia aceasta înfățișează pe Regele și Regina Angliei sosind la Westminster Abbey, în trăsura de aur a Suveranilor Angliei.

ÎN BALCONUL PALATULUI BUCKINGHAM

Înapoi la palatul Buckingham, după ceremonia încoronării, aclamați dealungul întregului parcurs, Suveranii au apărut în balcon, mulțumind și de acolo ovațiilor multimei. În fotografia noastră se văd: domnișoarele de onoare ale reginei, Regina Elisabeta, principesa Elisabeta, Regina-mamă Mary, principesa Margarete-Rose și Regele George VI.

Fotografia aceasta înfățișează trăsura regală a Suveranilor Angliei, părăsind palatul Buckingham și îndreptându-se spre Catedrală.

CEREMONIA INCORONĂRII

Fotografia alăturată înfățișează pe Regele George al VI-lea și Regina Elisabeta, pe cele două tronuri, în timpul slujbei religioase care a precedat solemnitatea încoronării.

„Pair”-ii Angliei sosesc investmântați în mare ținută, cu mantii de catifea și hermină, la catedrală.

INVITAȚII

Fotografia noastră îl înfățișează pe Lloyd George sosind la Westminster Abbey, pentru a asista la ceremonia încoronării.

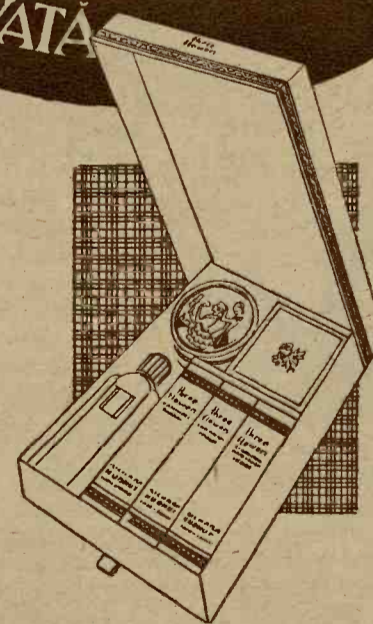

Regele George al VI-lea și Regina Elisabeta străbate străzile Londrei.

Câtă bucurie umple inima unei Doamne, care ține să-și îngrijească tenul, atunci când descoperă cosmeticul, care i se potrivește.
Dar de cele mai multe ori rezultatele sunt nefericite, chiar cu preparate excelente. Căci nu e de ajuns ca pudra și crema să fie bune în sine, câtă vreme nu sunt armonizate, câtă vreme nu sunt preparate pe baza aceluiași principiu, care să le facă aderente între ele.
Problema aceasta este rezolvată definitiv și în condiții optime de tratament de INFRUMUSEȚARE RICHARD HUDNUT, cu cele 5 preparate speciale:

1. Three Flowers Special Cleansing Cream (cremă specială pentru curățirea tenului).
Pătrunde lesne în pori mulțumită ușurității fluidificării sale și eliberează epiderma de impurități.
2. Three Flowers Skin and Tissue Cream (Crema pentru înviorarea celulelor pielii obrazului).
Alimentează pielea și o regenerează.
3. Three Flowers Vanishing Cream (Cremă de zi).
O bază minunată pentru pudră, dă tenului o tonalitate mată și o înfățișare tinerească. Apără contra căldurii, prafului, precum și a frigului.
4. Three Flowers Skin Tonic and Freshener (tonic înviorător al tenului).
Activează circulația sângelui, alimentează și regenerează tenul. După tratamentul cu crema de curățire, această excelentă apă de față șterge ultimile urme de grăsime și de impuritate.
5. Three Flowers Face Powder (Pudra).
Accest produs superior al casei RICHARD HUDNUT, compus cu ajutorul celor mai fine ingrediente, catifelează tenul și aderă perfect.

O serie completă a acestor 5 preparate THREE FLOWERS pentru îngrijirea frumuseții, se găsește într'un frumos cofret special, în toate magazinele de specialitate.

Richard HUDNUT

THREE FLOWERS

Autoritățile și publicul.-Anglia se înarmează.-Urmele trecutului.-Pe drumuri voevodale.-Se închid teatrele...

IN zilele cari au urmat Duminecii 9 Mai, apoi sărbătoarei naționale dela 10 Mai, ministerele și celelalte autorități bucureștene, super-încărcate, super-centralizate au cunoscut o impresionantă năvală de petiționari. Fiecare e revoltat că e purtat cu vorba, săptămâni întregi și luni de zile. Cei mai mulți au dreptate, dar cel puțin o treime din acești solicitanți abuzează.

Întrebați pe orice ministru, pe orice înalt demnitar al statului, de câte ori pe zi este deranjat pentru toate fleacurile, de persoane din lumea cea mai bună. În special, doamnele țin să-și valorifice cunoștințele prin tot felul de intervenții, una mai mărunță decât alta. Nu le poți refuza, fiindcă s'ar supăra pentru toată viața. Ești nevoit să le primești. Nu le-ai făcut cine știe ce mare serviciu, dar ți-au luat dintr-o vreme prețioasă, a trebuit să lași conciliabile mult mai serioase, ca să le dai ascultare.

Pe vremea primului proconsulat al d-lui Mareșal Averescu, Ministru-Președinte și titular la industrie, soția unui important partizan al d-sale, astăzi șef de delegație în străinătate, a solicitat șefului guvernului o audiență.

Dl. Mareșal Averescu a lăsat să aștepte diplomați străini, generali și miniștri români, ca să primească pe stimata doamnă, dar stimata doamnă i-a cerut să-i desrobească dela vamă un coș cu fructe glasate, dela Nissa, al căror import era prohibit... Atâta și nimic mai mult!

...Activitatea conducătorilor țării se irosește în astfel de preocupări. N'am văzut nicăieri atâta lume la ministere ca în București. Curțile, culoarele, birourile sânt pline. Se revărsă lume și pe trotorele vecine.

Pentru orice moft, fiecare vrea să vadă pe ministru. Și ministrul nu poate refuza, ca să nu primească un afront dela importante solicitatoare, la recepția unei legații străine.

Or fi mari nedreptăți în alcătuirea administrațiilor noastre în felul cum funcționarii se poartă cu petiționarii, dar sunt de o mie de ori mai mari nedreptățile pe care le face publicul. Cereri fanteziste, intervenții permanente pentru cauze dinainte pierdute, deranjări de parlamentari se țin lanț. Atmotsera, uneori justificată, alteori exagerată ce s'a făcut împotriva autorităților noastre și în care ne complacem cu toții, a încurajat pretențiile celor mulți.

Democrația moare, ca să fie înlocuită de demagogie și de nedreptatea celor fără de răspundere.

Abuzurile unor anumiți funcționari încep să fie întrecute de abuzurile cetățenilor.

Până când? Unde mergem?

CÂND a izbucnit războiul, la 1914, un cunoscut actor, neamț, cuprins de panică la gândul că Rușii vor intra în Berlin, și-a tăiat beregata.

Mai neurastenic decât însuși acel tragic comediant, noi am intrat în panică înainte de a se fi tras primul glonte și nu vorbim decât de iminența cataclismului universal. În loc să ne vedem de treabă, fiecare la meseria lui, ne lăsăm treburile încurcate și ne organizăm în vederea unui eventual

masacru general.

Dela gospodina care se aprovizionează cu pastă de dinți și mosoare de ață, până la intelectualul care-și aduce aminte că are niște rude la Iași și le trimite salutări afectuoase, — fiecare își închipuie că lucrurile se vor petrece ca acum 20 de ani. Au apărut iarăși defetistii, lașii, prudentii, împăciuitorii. Fiecare se crede obligat să dea o noutate senzațională și nu știu cum dracu se face, toate aceste vești sunt în favoarea noastră și a marilor noștri aliați.

— Săracii Nemți, au și ei dreptul să trăiască...

— Nu poți sili un popor de 60.000.000 de oameni să moară de foame, în vreme ce alții...

— D-ta îți închipui că o să bombardeze Parisul? Nu, domnule!... O să înceapă cu Bucureștiul! Au depozite de aeroplane în Bulgaria! Întâi pe noi ne atacă! Să vezi!

— Înțeleg Franța ca Franța, dar nu cu Bolșevicii, domnule! Cel mai bun lucru ar fi să fim bine și cu Franțuzii și cu Nemții. Cât despre Ruși, am mai pățit-o... la să ne mai slăbească!...

— Vine războiul, domnule! În trei zile, praful s'a ales de noi, că nu mai merge cu lunile și cu anii, ca altădată!

...Iată prevestirile sinistre, cari fac ocolul țării, în aceeași vreme, când Anglia cheltuiește un miliard pe zi pentru înarmări, — garanția cea mai sigură, că nimeni nu va mai îndrăzni să tulbure pacea lumii!

MI se rupe inima să văd ologindu-se, scorojindu-se, dărăpănându-se, pe vechi drumuri voevodale, arbori centenari, cărora nu le mai sprijină nimeni bătrânețele. Acești stejari sau plute sau ulmi sau paltini cu tulpina groasă și ramuri nesfârșit de lungi — seminceri pe cari anii nu i-au doborât — sânt patriarhi ai unor vremi de mult apuse,

au văzut furtuni și răsmerițe multe și s'au înfiorat de multe zile frumoase. I-au sădit inimi românești, gospodărești, au răcorit generații; în umbra lor s'au odihnit drumeți și umbra lor ne va trebui și mâine, nouă și urmașilor noștri. De ce să-i lăsăm să moară?

De ce să lăsăm să se facă una cu pământul, nimicindu-se, vechile hanuri de odinioară, pușe cale de o poștă, unul de altul, popasuri pentru călători, episcopi, negustori și trimiși domnești?

Aici veneau pe vremuri și se ospătau pandurii și haiducii; puterile se opreau și iscodeau, hangițe sprâncenate dădeau de băut logofeților și chiar voevodului, care cinstea vin rece din ulcele aburite.

Asemeni fântanei dela răscruce, asemeni troiței, asemeni semincilor, hanul este o veche pecetie românească, monumentul caracteristic al peisajului valah. Măcar unul-două de-ar rămâne în fiecare județ, așa cum a fost, mărturie din adânc de vecuri la margine de drum!

Mai frumos ca toate, mi s'a părut cel din apropierea Craiovei când vii dinspre Vâlcea. Se năruiește și el. Păcat. Olteni, inimoși olteni, de ce-l lăsați să piară? Face și el parte din patrimoniul Olteniei haiducești. Poate că la acel han s'a ospătat și dormit cândva Tudor Vladimirescu sau Iancu Jianu... Nu vă bate inima la pomenirea numelor acestora?

TEATRELE se golesc. Unele au tras obloanele, altele se vor închide în curând.

Directorii, autorii, actorii, regizorii au și început să se gândească la repertoriul toamnei viitoare.

Cum va fi noua stagiune? Încotro se va îndrepta gustul publicului? Ce piesă va fi bilețul câștigător?

la ciudata loterie în care s'a transformat de câțiva ani, mișcarea noastră teatrală?

Câțiva ani înainte de războiu, succésul îl cunoșteau așa zisele „piese de bulevard”, ale autorilor parisiieni și ale imitatorilor acestora.

O mică, explicație: unii dau „pieselor de bulevard” sensul pe care alții îl dau „femeilor de trotuar”. Să ne înțelegem: „piese de bulevard” sunt acele drame și comedii pe cari nu le reprezintă Comedia Franceză și Odeonul, ci teatrele situate pe șirul de bulevarde, începând dela operă până în fața Republicei: fostul Vaudeville — acum cinematograful Paramount-Variétés, Gymnase, Renaissance și chiar Porte-Saint-Martin unde s'au jucat atâtea lucrări de valoare, în frunte cu poemele dramatice ale lui Edmond Rostand.

Scriitorii de atunci sintetizau preocupările burgheziei și ale unei pături din aristocrație; dragostea de lux și de aventuri amoroase, adulterul care se termina cu binele general. Henri Bataille proclamase, prin gura eroinelor sale dreptul la fericire. Doamnele sau domnișoarele din lumea bună fugeau într-o bună zi de acasă și „își trăiau viața” în feliicitatea ilegimității și la adăpostul unei teorii de cea-mai savuroasă originalitate.

Războiul a măturat aceste producții, cu sosul lor filosofic, cu tot. Un deceniu, apoi, oroarea lungului măcel, înfrățirea popoarelor, dorul de mai bine, umanitarismul a consacrat și a popularizat scriitorii ca Romain Rolland, Barbusse, Dorgeles, Latzko, Scheriff, Remarque... Apoi, pacifismul a murit, învins de criză. Se pare că publicul se duce de preferință la piesele cari îi vorbesc de această criză, aduc în scenă oameni necăjiți de sărăcie și cari, către sfârșitul piesei, scapă de neazuri, se pricopsesc, fericiți milionari cum putem fi toți într-o zi. Repertoriul

străin furnizează multe lucrări de genul acesta. Reluarea lui Topaze la teatrul Regina Maria și succésul Oamenilor pe un sloi de ghiță la Teatrul Național dovedesc cât de mult ne merge la inimă să vedem, măcar pe scenă, întâmplându-se minuni, oameni scăpați de grijile unei vieți din ce în ce mai grele. Oare nouă n'ar putea să ne vie rândul?

Pentru directori, problema e mai ușoară: teatrele străine le furnizează o mulțime de drame și de comedii. N'au decât să aleagă.

E mai greu pentru scriitorii noștri de teatru.

Una dintre cele mai mari dificultăți, dacă nu cea mai grea, ale autorului dramatic român este problema realizării actoricești a operei sale. Inspirația, fantezia trebuie ținută mereu în frâu, cu întrebarea:

— Pentru acest personaj, am sau nu am interpretul? Nu interpretul ideal, dar măcar interpretul posibil.

Căci autorul dramatic trebuie să trăiască în realitate. Eroii săi n'au decât ființa pe care le-o însuflă actorul; ei nu trăiesc prin viața lor proprie, prin ceea ce adaugă sau construiește imaginația cititorului, ca în lucrările destinate tiparului.

Dramaturgul nu poate gândi în abstract. El lucrează cu material omnesc. Și atunci, sacrifică atâtea subiecte — poate cele mai frumoase — ca să înfăptuiască altele, a căror materializare întâmpină greutăți insurmontabile. E nesfârșită lista pieselor străine, universale succese cari, la noi, din pricina unei interpretări mediocre, au căzut... Cine va consola pe autorul român de insuccesul piesei sale, trântită de actori?

Victor Eftimiu

Doamna Antoinette Trandafirescu-Eremie, cunoscută publicului nostru din concertele date la București, Cluj și în alte orașe ale țării, va interpreta Luni 24 Mai crt., la Opera din București, rolul Gildei din „Rigoletto”.

INSTANTANEE Regele George al VI-lea REGALE ca operator cinematografic

ISTORICII viitorului nu se vor servi numai de cronici scrise și de jurnale personale în ziua când se vor ocupa de viața intimă a dinastiei britanice din secolul al douăzeciilea. Dela regele *George V-lea* încoace, membrii familiei regale au ajuns la convingerea că instantaneele fotografice pot fi un ajutor de valoare în activitatea lor zilnică, precum și o distracție dintre cele mai plăcute.

Jurnalele suveranilor de odinioară, ar fi fost cu mult mai valoroase dacă însemnările lor personale s'ar fi ilustrat cu fotografii. Astăzi, activitatea publică a monarhilor este în întregime înregistrată de fotografii presei și, unul dintre rezultatele acestui fapt, este că Dinastia Britanică se vede scutită de ținerea jurnalului care înainte părea absolut necesară.

Regele *George al V-lea* obicinua să umple pagini întregi cu activitatea sa zilnică și cu impresiile-i personale; dar în viitor documentele edificatoare vor fi furnizate de colecțiile sumedeniilor de fotografii luate chiar de inși membrii familiei domniitoare. La Castelul *Sandringham* se află o considerabilă colecție de instantanee regale, executate de membrii adulți ai dinastiei. Unele clișee au fost făcute fără știrea „subiectelor”, ceea ce contribuie ca ele să fie cu mult mai aproape de realitate decât portretele pentru cari s'a pozat. Mai ales Prințesa regală, (sora actualului suveran), se amuză de vreo câțiva ani cu asemenea instantanee.

În legătură cu aceasta, se spune că odată, când *Ducele de Windsor*, pe atunci *Prinț de Wales*, o tachinase până la exasperare, ea a găsit, pe loc, un remediu foarte eficace. Scoțând la iveală un instantaneu al lui, l-a amenințat că avea să-i dea drumul în presă, știind că fratelui îi displicea grozav acel clișeu despre care spunea că este o „caricatură oribilă”. În drumurile sale la *Sandringham*, la *Balmoral*, *Regina Mary* a făcut din aparatul său fotografic un tovarăș aproape tot atât de nedespărțit ca și umbreluța pe care o poartă pretutindeni, strânsă cu îngrijire. Unul din marile regrete ale Majestății Sale este că nu s'a apucat de acest sport mai de mult, astfel încât să fi avut timpul de a fixa în fotografii făcute chiar cu propria-i mână chipul celui mai tânăr dintre fiii ei, *Prințul John*, mort în 1919.

Mica Prințesă *Elisabetha* a devenit și ea o pasionată fotografă, de vreo doi ani încoace, de când a primit o miniatură de aparat, ca dar de ziua ei, dela „*Uncle David*”, *Ducele de Windsor*.

Una din primele sale ambiții a fost să-l fotografieze pe *Corgi*, câinele său favorit și tovarășu-i nedespărțit de joacă; dar a trebuit să treacă timp până să-i poată fixa imaginea pe peliculă. Însă cel mai bun fotograf din familia regală este *Ducele de Gloucester*. El a urmat cu toată seriozitatea un curs de tehnică fotografică spre a putea să „cinematografieze” fiarele sălbatece în cursul marilor expediții vânătoarești din *Sudan*. *Ducele de Windsor* posedă deasemeni o remarcabilă dibăcie în această pasionantă fază a fotografiei. Instantaneele obicnuite nu-l interesează prea mult pe *Ducele de Gloucester*. Eforturile sale fotografice se îndreaptă aproape în întregime spre surprinderea „animalelor”. Aceasta rezultă fără îndoială din faptul că nu-i prea place să se fotografieze și are oroare de instantanee.

Fiecare membru al familiei regale are preferințele sale deosebite în privința aparatelor fotografice.

Clișeele se trimit la un atelier londonez pentru dezvoltare, deoarece membrii familiei regale au prea puține ore tihnite spre a se mai ocupa și cu aceasta.

De obicei, instantaneele se măresc, iar cele mai reușite dintre ele sunt înrămate și distribuite prin apartamentele particulare ale palatelor. Negativile sunt clasate în albume, avându-se în vedere eventuală lor valoare istorică pentru posteritate. Actualmente există mai bine de douăsprezece volume de acest fel, legate în piele pentru cari colecționarii ar fi în stare să ofere sume fabuloase.

Regele *George al VI-lea* a manifestat un interes deosebit pentru aparatele de cinematografiat și, odată, pe când era *Duce de York*, făcându-și vizita anuală în colonia de vară

dela *Southwold*, Majestatea Sa a cinematografiat viața veselă și sburdalnică a tineretului din tabără. Acest film a rulat de nenumărate ori în sala cinematografică a reședinței regale și Majestatea Sa e mândru de el. Ducii casei regale manifestă și ei un interes din ce în ce mai viu pentru cinematografie.

De fapt, *Ducele de Windsor* și *Ducele de Gloucester* au fost primii cinematografiști amatori.

Peliculele le sunt prezentate după turnare și ei le „corectează” cu cea mai mare grija în deosebi, *Ducele de Windsor* e foarte migălos în această privință: el taie cel puțin jumătate din fiecare rol de film pentru ca nu cumva să rămână scene nereușite.

Pe semne, că însăși pasiunea lor pentru fotografie face ca atunci când marele public caută să ia instantanee din viața familiei regale britanice, să întâmpine atât de puține restricțiuni. Iar fotografii regali cari cunosc îndeajuns meseria aceasta, ajută cu dragă inimă amatorilor să obțină cele mai bune rezultate.

„Nu acolo, *young lady*”, s'a adresat într-o zi *Ducele de Windsor* unei entuziaste care ținea să-l fotografieze. „Stai lângă arborele de colo — în felul acesta soarele n'are să mai bată direct în lentila aparatului d-tale”.

Un alt membru al familiei regale a ripostat odată unui grup de amatori cari-și fixaseră obiectivele asupra sa, scoțând la rândul-i aparatul și prinzându-i într'un instantaneu!

Odată, *Ducele de Gloucester* a încercat să facă fotografii în culori naturale, însă rezultatele nu l-au satisfăcut și, atunci, s'a hotărât să amâne această îndrăzneță încercare până în ziua când savanții vor fi simplificat procedeele. Dar în colecțiile regale se află numeroase fotografii colorate de mână. Familia regală britanică a făcut chiar filme profesionale, cari au rulat în toate cinematografele lumii. Mai multe scene luate de către *Ducele de Windsor*, cu un aparat de amator, au fost întrebuințate într'un film, reprezentat în 1934 și înfățișând viața sa ca Prinț de Wales.

Regele George al VI-lea lucrând ca operator la aparatul de filmat.

peștele
e un deliciu
preparat
totdeauna
cu
untdelemnul
SPHINX
ACEASTA
MARCĂ VĂ GARANTEAZĂ O
CALITATE SUPERIOARĂ ȘI CONSTANTĂ

O A N C H E T Ă I N L U M E A S T U D E N Ţ E A S C Ă

Dece v'ați înscris la facultate?

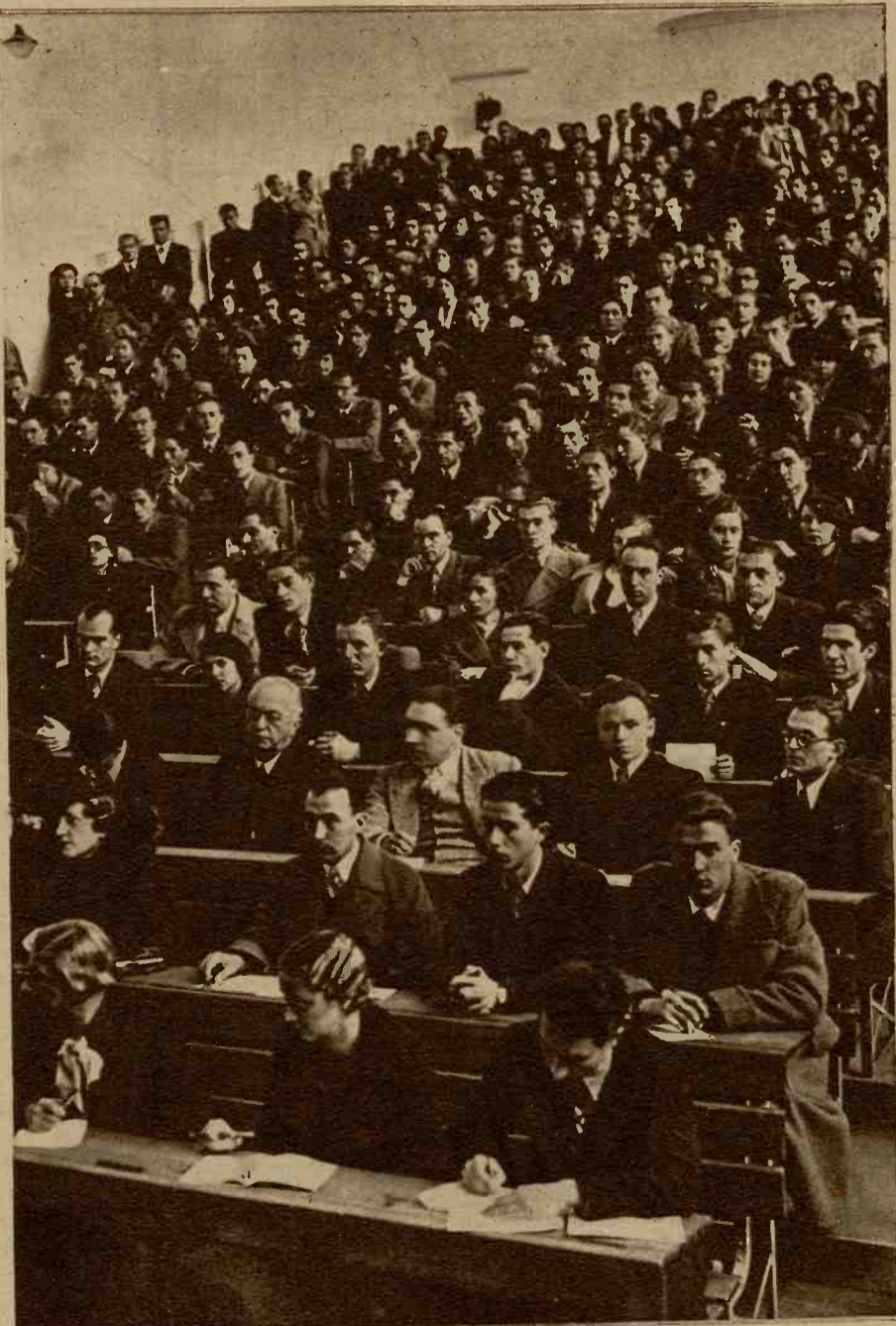
INTREBAREA aceasta mi-a sfredelit mintea într-o superbă zi de primăvară, când audiam un plicticos și arid curs de filologie romanică. Imi revăzusem camarazii, cu emoție și bucurie, după o absență de aproape o lună și jumătate din sălile ce ascund atâtea frământări, speranțe și dureri și care au fost silite să se închidă un timp pentru liniștea unor spirite ce-și înțeleg rău menirea. Deaceea, m'am gândit să fac din această întrebare o anchetă care să-mi desvăluie mentalitatea și aspirațiile camarazilor cari, în lupta cu viața și greutățile ei, sunt siliți să treacă prin această pepinieră dă-tătoare de cultură și mai ales... „diplome” — cheia magică a drumului spre carieră. Astfel, am pus întrebarea câtorva zeci de studenți și studente și am primit tot atâtea răspunsuri — fiecare oglindind o altă concepție, un alt ideal, o altă aspirație. Numai acei cu care soarta a fost vitregă, mi-au răspuns invariabil, pe același ton de resemnare și speranță — „Vrem să ne facem carieră, spre a ne asigura existența”. Restul — cu mici excepții — pentru cari facultatea nu constituie decât o pierdere de timp și o distracție — au ținut să mă convingă, cu tot dinadinsul, că „așa a vrut papa” sau că „așa cere ipocrizia socială”.

Prima victimă a interview-ului conceput „ad-hoc”, a fost colegul meu de bancă — un tânăr slăbuț, modest îmbrăcat — numai ochi și urechi la explicațiile profesorului. Fiind în oră, i-am „pasat” chestiunea pe un petec de hârtie.

— „Pentru ce te-ai înscris la facultate?”

Colegul, vădit supărat de întreruperea ce-l silia să piardă șirul explicațiilor meticuloase reproduse într'un caețel — îmi răspunde cu o umbră de amără-ciune.

— „Pentru ce? Pentru că sunt băiat sărac și am nevoie de o carieră care să-mi asigure existența. Nu sunt pretențios și nici iluzii mari nu-mi fac asupra viitorului: ceea ce vei fi, în schimbul muncii de acum, este o catedră într'un orașel de provincie, unde să-mi pot întemeia un cămin, după puterile mele. De viața sgomotoasă și frivolă a Bucureștilor sunt sătul; noroc că la vară îmi iau licența și scap”

O studentă din Berlin care e și o neîntrecută sportivă

Rotesc ochii în jur, în căutarea altei „victime”. Privirea îmi cade asupra unui coleg înalt, spătos, cu mâini noduroase și o figură ce trădează pe omul sănătos și dintr'o bucată, dela țară. Nu m'am înșelat în apreciere, căci pasându-i printr'o abilă traectorie aeriană cocoloșul de hârtie ce conținea întrebarea mea, am primit următorul răspuns:

— „Pentru ce m'am înscris la facultate? Pentru că așa a vrut ambiția „tatei”, să-și vadă feciorul „student” la București. Cât despre mine, am făcut ce-a zis, fiindcă mi-a plăcut cartea și, dacă voi putea să parvin în cariera pe care mi-am ales o, bine, dacă nu... mă întorc în sat, la coarnele plugului, unde au muncit toți ai mei din moși-strămoși.”

Al treilea căruia i-am adresat întrebarea mea, a fost unul din acei băieți eminenți, care fac ore întregi de strajă în fața ușilor încuiate ale facultății, pe frig sau căldură, așteptând deschiderea sălilor de cursuri, ca să ocupe un locșor în rândul întâi. Camarazii îi numesc, cu ironie și invidie pentru examenele luate cu brio, „tocitori”

— „M'am înscris la facultate fiindcă vreau să devin o „personalitate”. Iată de ce muncesc cu sârguință, de ce răscolesc biblioteci întregi și-mi petrec nopțile studiind la lumina mioapă a unui bec de 25 lumini. Vreau să ajung cât mai sus în cariera pe care mi-am ales-o. Nu știu dacă voi reuși — dar, în caz că soarta nu va fi vitregă cu mine, voi lupta din răzputeri să aduc un aport cât de mic pentru progresul țării: sunt prea mulți analfabeți, mai ales în pătura rurală, ce se sbate într'o promiscuitate înspăimântătoare. În prezent, fac parte din echipele regale pe cari le admir și le prețuiesc ca fiind un mijloc ideal pentru ridicarea moralului populației dela sate. Păcat numai că avem prea puține...”

Dar s'a sfârșit ora de curs. Mă strecur repede printre camarazi, căci într'un colț am zărit figura unui bun prieten — fiul unui deputat de nu știu câte ori milionar. L-am luat de-o parte, din cercul în care se afla și fără niciun preambul, i-am repetat întrebarea:

— „Dece m'am înscris? Din snobism și ca să mă conformez așa ziselor „uzanțe sociale”. Nu știi că azi, fără un petec de hârtie pe care e scris cu litere de-o șchioapă „diplomă”, nu poți dobândi stima nimănui?”

— „Ba știu... și deaceea te întreb... ce carieră vrei să-ți faci?”

— „Carieră? Eu și carieră! Tatăl meu are destui bani ca să pot trăi așa cum îmi place. Cariera mea e... politica. Iar tata tot cu politica a făcut și cariera și...”

— „...averel” — completai eu, malițios.

În imensul hall al facultății, șansa m'a pus față'n față cu un alt camarad, fiul unui moșier din Dolj, care urmează filosofia. În mod mecanic i-am pus și lui întrebarea care mă obseda.

— „Dece te-ai înscris...”

— „... la filosofie?”

— „Nu, la facultate!”

— „Auzi întrebare!... ca să învăț... se 'nțelege!”

— „Ce să 'nveți? Principiile kantiene? Ideologia schopenhaueriană? Doctrina lui Epicur sau poate... cosmogonia lui Laplace?”

— „Dar bine, dragă, ce era să fac? Să stau la țară, să cresc orătării și să fac pe administratorul tatei?”

— „N'am spus asta. M'am gândit doar că aveam destui „filosofi”, așa că locul tău era mai nimerit lângă brazdele și experiența tatălui tău. Cu filosofia vânezi muște și... idei, dupăcum cu avocatura, literile sau alte

Studenții la deschiderea cursurilor.

științe, se întâmplă astăzi să mori pe fome, pe când cu Acaademia de Agricultură ai fi reușit să faci din moșia ta o bijuterie de preț, pe care, valorificând-o prin cunoștințe și experiențe, i-ai fi ridicat producția la maximum de randament. Nu uita că un petec de pământ e egal cu „o vacă de lapte“, care te îmbogățește ușor... numai să știi s'o mulgi...

— „Poate că ai dreptate, dar ce era să fac?... mi-am urmat vocația.

— „Mai bine îți urmați interesele! Salutare! La ieșire mi-am încrucișat drumul cu un teolog și, fiindcă voiam să aud și cuvântul unui viitor slujitor al bisericii, l-am asfaltat numaidecât.

— „Dece te-ai înscris la... teologie?“ După cum vedeți, chestiunea mea a suferit de astă dată o mică modificare.

— „Dar ce era să fac, d-șoară? Am trebuit să confirm tradiția familiei: tata preot, bunicul preot, maică-mea fiică de preot! Era fatal ca „meseria“ să-mi intre în sânge... cum s'ar spune...

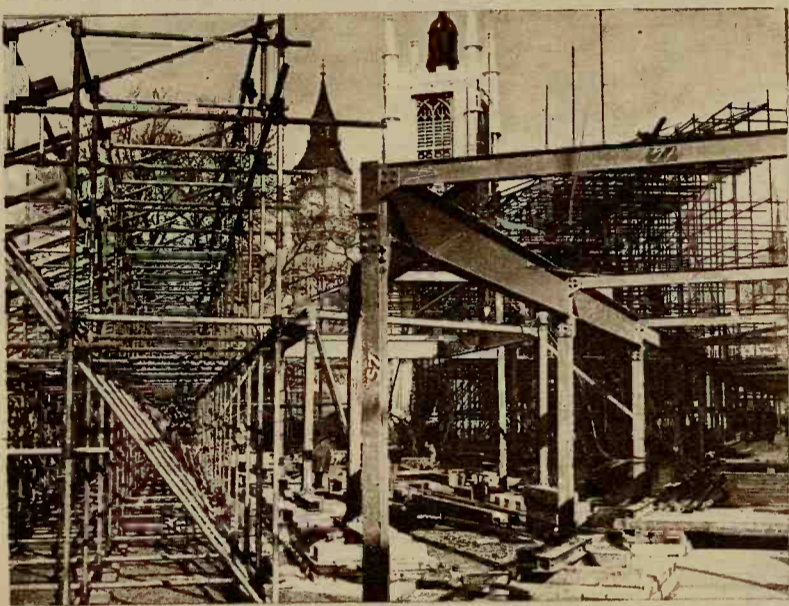
...Insfârșit, iată un tânăr care a știut să unească vocația cu interesele primordiale ale vieții.

M. OC.

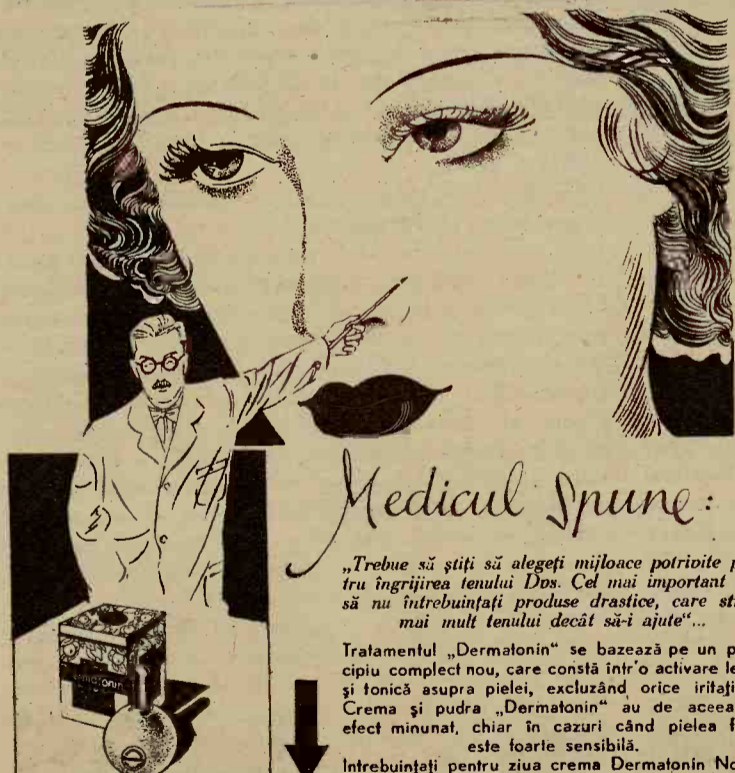
Două trei zile după serbările încoronării, animația a continuat pe străzile Londrei. Fotografia noastră a fost luată în fața palatului Buckingham. Poporul așteaptă să vadă invitații care vin la un dejun oferit oaspeților de Regele George VI și Regina sabela.

Filmul încoronării a fost transportat cu avionul la New-York de către renumitul pilot Dick We-rill. Acesta a adus la Londra filmul catastrofei dirijabilului Hindenburg, iar de-aci s'a în-poiat imediat cu filmul încoro-nării.

TRIBUNELE SE DĂRĂMĂ

Tribunele special construite pentru publicul care a urmărit cor-tegiul încoronării au început să fie dărămate. Vedem în foto-grafia noastră scheletul unei tribune situată lângă catedrala Westminster.

Medicul spune:

„Trebuie să știți să alegeți mijloace potrivite pen-tru îngrijirea tenului Dvs. Cel mai important este să nu întrebuiți produse drastice, care strică mai mult tenului decât să-i ajute“...

Tratamentul „Dermatoinin“ se bazează pe un prin-cipiu complet nou, care constă într-o activare lentă și tonică asupra pielii, excluzând orice iritațiuni. Crema și pudra „Dermatoinin“ au de aceea un efect minunat, chiar în cazuri când pielea feței este foarte sensibilă.

Intrebuiți pentru ziua crema Dermatoinin No. 1, care tonifică pielea, servind totodată ca bază pentru pudră.

Pentru noaptea întrebuiți crema Dermatoinin No. 3, conținând hormoni, spre a menține tenul mereu neted și proaspăt.

Loțiunea de față Dermatoinin este cel mai bun mijloc contra porilor dilatați și oricărei impurități ale pielii.

Cine nu cunoaște încă produsele „Dermatoinin“ obține la cerere 4 mostre ale întregului tratament „Dermatoinin“ într-o elegantă casetă contra Lei 26.— (în mărci postale pentru poșta și ambalaj) dela Reprezentanța „Dermatoinin“ București I. — B-dul Carol I. No. 19

Dermatoinin
creme * pudră * loțiune
Infrumusețează și tonifică pielea

O singură muscă

vă poate zădărnici odihna de după masă! Musca n'o puteți goni cu nimic; se va reîntoarce mereu, gonin-du-vă ea pe dvs. din odaie...

Există un singur mijloc de scăpare: pulveri-zați prin casă cu

FLY-TOX

POLITICA DIRIJABILELOR

Pe marginea catastrofei nenorociri a dirijabilului „Hindenburg”.

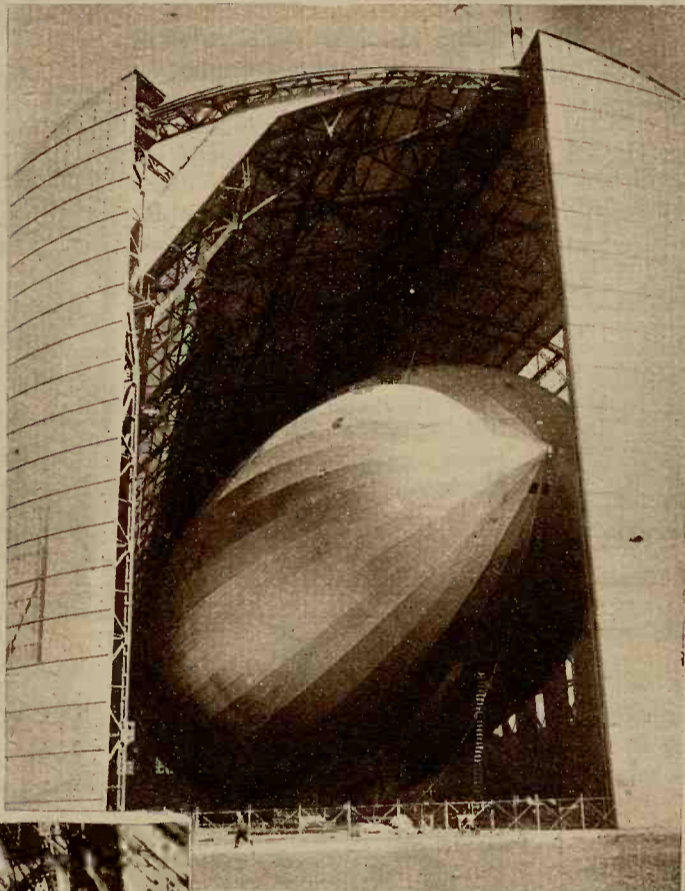
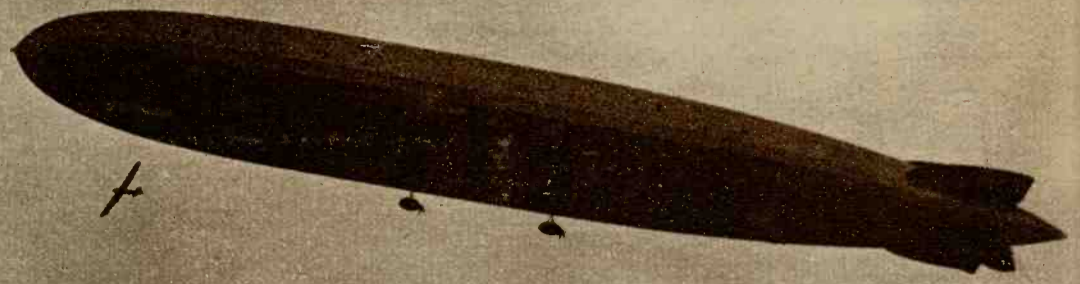
STIREA catastrofei întâmplată deasupra aerodromului orașului New-York, Lakehurst, în care a căzut victimă cel mai mare dirijabil din lume „Hindenburg”, a umplut de consternare lumea întreagă. Și adevărat! Când, vezi cum și unde s'a produs nenorocirea, nu se poate să nu te gândești, în afară de celelalte catastrofe similare, care au aruncat doliul necruțător în numeroase familii, dar și la această cumplită soartă ce conduce din necunoscut toată activitatea omenească neputincioasă să se apere, neștiind de unde să-i facă față.

S'au mai întâmplat nenorociri, dar ca o nenorocire să se întâmple chiar atunci când te pregătești să cobori, când fluturi batista pe fereastră către ai tăi, cari privesc cu veselie către tine, abea așteptând să te îmbrățișeze, când totul este pregătit să se calmeze după două zile de activitate pe drum, când toată lumea este plină de voieșie iar omul își vede orgoliul satisfăcut că munca lui aduce atâta mulțumire semenilor săi, este prea din cale afară de dureros.

Și totuși, privind zierele, telegramele și alte informații, ai în față trista realitate a unui fapt petrecut.

Cel mai mare dirijabil din lume, opera tehnicii germane, singura ce continuă cu dârzenie politica aparatelor mai ușoare ca aerul, nu mai există. El trece astăzi în istoria tragicilor catastrofe ce au înconjurat parcă cu un blestem această descoperire chemată să aibă un apogeu glorios și un declin nu mai prejos.

Straniu este cum s'a întâmplat această catastrofă! Mult mai perfecționat ca actualul *Graff-Zeppelin* ce activează încă în condițiuni excelente pe linia Germania-Brazilia, noul dirijabil *L. Z. 129* „Hindenburg”, era o minune a tehnicii, făcând parcă în ciudă celorlalți țări care, având

„Graf Zeppelin”, care a rămas azi, după prăbușirea lui „Hindenburg”, cel mai mare dirijabil german.

riene. Din contră! Numai în cursul trecutului război Germania a pierdut peste 60 de dirijabile, toate cu desnodăminte catastrofale. Ceea ce a ținut-o pe linia acestei lupte, au fost mai mult marile posibilități ale industriei sale creată special pentru aceste construcțiuni, și o vastă experiență.

Dau aci câteva date asupra dirijabilului *Hindenburg* pentru a ne da mai bine seama că ne găsim în fața unei construcțiuni cu totul speciale, accidentul întâmplat fiind o stranie farsă a soartei.

Avea o lungime de 248 metri și un diametru de 41 metri. Partea rezervată călătorilor avea un amplasament de 400 metri, întreaga osatură fiind metalică, dirijabilul „Hindenburg” făcând parte din categoria dirijabilelor rigide. O promenadă lungă de 50 metri oferea o splendidă panoramă călătorilor, iar pe bord, tot pentru distracția călătorilor, se găsea un pian cu coadă, adevărat obiect de artă, unic în lume, fiind construit complet din aluminiu. Cabinele de clasa I-a puteau primi 50 de călători într'un lux uluitor. Greutatea aparatului complet încărcat fiind de 214.000 Kg. greutatea fără încărcătură fiind de 195.000 kg. Pe ambele părți ale paserelei erau montate rezervoarele de ulei cu o capacitate de 65.000 kg., acest combustibil alimentând cele patru motoare Diesel, de 1.200 cai fiecare, ce imprimau acestui colos o iuțeală de 130 km. p. o.

Iată dar pe acest Titan al văzduhului în toată grandoarea și decadența lui.

Încă dela apariția ideii pe pământ că omul ar putea să zboare, dela prima experiență a fraților aeronauți Montgolfier, s'au născut divergențe de păreri asupra aparatelor mai ușoare și mai grele ca aerul. Starea de contradicție a dăinuit până în perioada războiului trecut, când avioanele au luat ofensiva, lăsând pe planul al doilea aparatele mai ușoare ca aerul, ce prin însăși natura lor de a pluti le făcea mai apte întrebuințării. S'au ivit celebre catastrofe ce au făcut pe toți constructorii să le abandoneze în profitul avionului, mai efort, mai ușor de construit și mai puțin expus condițiilor meteorologice și, mai ales, războiului aerian.

Singură Germania a continuat politica aceasta de a construi aparate mai ușoare ca aerul, deși numeroase tragedii i-au dat a înțelege pericolul ce reprezintă aceste gigantice nave aeriene, în fața atmosferei dar mai ales supuse exploziilor hidrogenului în căzul cnd n'ar fi umplute cu gazul neinflamabil helium.

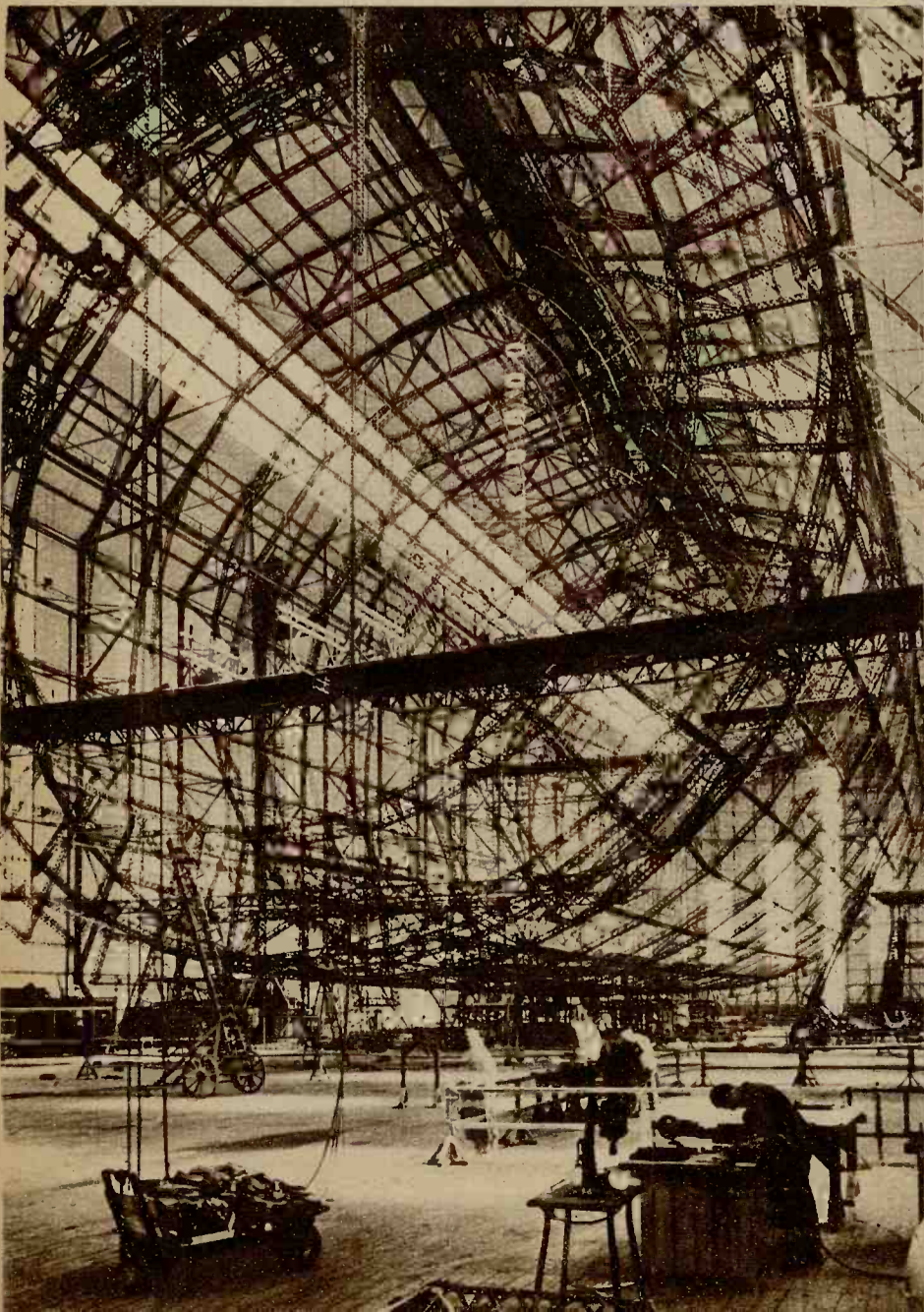
În anul 1906 Germania pierde dirijabilul *Zeppelin II*; în 1908 *Zeppelin-IV*; în 1909 *Zeppelin-III*. Numai în trei ani pierde trei dirijabile de dimensiuni impresionante. Dar seria acestor nenorociri nu se termină aci. În anul 1910 sunt distruse dirijabilele *Deutschland*, *Erbohl* și *Zeppelin-VI*. În 1911 *Ersatz-Deutschland*. În 1912 este distrus *Schwabers*, în 1913 *L. Z. II* ce explodează în Johanesthal, omorînd 28 de călători, iar în timpul marelui război, după cum am spus mai sus, pierde 60 de dirijabile de diverse mărimi.

Dirijabilul german „L. Z. 129”

„L. Z. 129” în timpul construcției.

de suferit catastrofe similare, au renunțat la aceste construcțiuni foarte costisitoare și foarte mult expuse intemperțiilor și exploziilor. A fost supus înainte de a fi lansat pe linia Atlanticului de Nord, Berlin-New-York, la numeroase probe practice. A făcut mai întâi înconjurul Pământului, apoi numeroase călătorii peste Atlanticul de Sud alternând în cursele peste ocean cu cellalt dirijabil, „Graf Zeppelin” mai mic ca dimensiuni și mai vechi. În urma succeselor obținute cu aceste aparate, uzina din Friederichshafen, care le-a construit pe amândouă, a mai pus în lucru încă unul, mai mare și cu alte perfecțiuni, dirijabil ce urmează să fie pus pe linia Atlanticului de Nord, căutând astfel să dea o replică avioanelor engleze și americane ale societăților de navigație aeriană, Pan American Airways și Imperial Airways ce urmează să deschidă traficul aerian cu avioane gigantice între Europa și America de Nord.

Ne găsim în fața unei perseverențe care trebuie admirată. Să nu se creadă că Germania nu a fost lovită de nenorociri grozave ceea ce a făcut-o să continue politica acestor nave ae-

În anul 1919, îndată după război, Franța pierde într-o inexplicabilă catastrofă peste Mediterana, nenorocire a cărei deslegare a rămas și astăzi o enigmă, dirijabilul „Dixmude” împreună cu cei 54 oameni ce se găseau la bord. În 1909 în urma rușerii învelișului, se prăbușește dirijabilul „République”, omorînd cei patru oameni ce se găseau în el.

Trecând în Anglia, o găsim și pe ea supusă la aceleași grele încercări. Prima pierdere o suferă în anul 1907 când ia foc dirijabilul „Lovelance”, iar în anul 1910, când abia se uitase trecută catastrofă, pierde dirijabilul militar No. 2. În anul următor, 1911, se prăbușește „Lebandy”; tot în același an au fost distruse „Beta”, „Gama” și „N. S. 2”. În anul 1921, Englezii pierd dirijabilul „R. 34”. Tot în același an se întâmplă catastrofa navei „R. 38”, nenorocire mare, care a costat mult Imperiul Britanic, făcând 44 de victime. În anul 1930, Anglia încheie politica dirijabilelor cu celebra catastrofă a aeronavei „R. 101” în care și-a găsit moartea 48 de persoane printre care și lordul Thomson o figură bine cunoscută la noi încă din timpul războiului, fiind atașat militar al Angliei pe meleagurile noastre.

În urma acestei teribile nenorociri, care s'a întâmplat pe pământul Franței în regiunea Meudon, pe când dirijabilul făcea o călătorie spre Indii, accidentul având loc în timpul nopții, aeronava din cauza furtunii ia foc ciocnindu-se cu o ridicătură de pământ. Această catastrofă a fost ultima pe care au mai înregistrat-o englezii. Numeroasele și furtunoasele discuțiuni ce au avut loc în Camera Comunelor asupra acestei tragedii, au pus capăt acestor construcțiuni care au adus în decursul anilor mari satisfacții dar și prea mari dureri ca să mai fie repetate.

La rândul lor, Italianii au avut și ei multe de suferit de pe urma aparatelor mai ușoare ca aerul. În anul 1912 se prăbușește dirijabilul „Fantanacci”, iar în anul 1921, singurul dirijabil uat ca pradă de război, a avut aceeași tristă soartă. În anul următor, 1922, catastrofa dirijabilului „Roma” aruncă în doliu 34 de familii, iar în anul 1927, se produce bine cunoscutul accident al dirijabilului semi-rigid „Italia”, plecat să exploreze Polul-Nord sub comanda generalului Nobile.

Și această catastrofă, ca și cea a dirijabilului englez R. 101, a dat loc la numeroase anchete care au dus la mărirea generalului Nobile găsit vinovat nu numai de accident, dar și din punct de vedere moral, deoarece s'a lăsat să fie salvat primul de către aviatorul suedez Lundborg, când este știut că în orice împrejurare ca aceasta, ultimul care se salvează este comandantul.

Dorind să întrecă în construcțiuni de dirijabile pe Germanii, americanii s'au lansat și ei cu mult entuziasm în construirea unor gigantice aeronave, care deși umplute cu gazul neinflamabil helium, pe care îl au din abundență, au avut aceleași tragice sfârșituri, aducând multă jale prin numeroasele victime ce le-au făcut, dat fiind mărimea lor și încrederea publicului în ele. Singura întâmplare mai fericită a fost cu ocazia naufragiului aeronavei „America”, în anul 1910, când întregul echipaj a fost salvat din apele Atlanticului de un vas de război. Peste doi ani, în 1912, aeronava „Altron” se prăbușește cu un numeros echipaj la bord.

Abea se termină războiul, când Statele-Unite sunt lovite de o cruntă catastrofă prin prăbușirea dirijabilului „C. S.” făcând 75 de victime. În anul 1924, o bombă explodând la bordul dirijabilului „T. C.-2” se înregistrează o victimă și patru răniți. În anul următor, 1925, se rupe în aer aeronava „Shenandoah”, fost zeppelin german dat ca despăgubire de război, făcând 18 victime. Dela acele întâmplări triste, ajungem la altele mai aproape de memoria noastră, din anul 1933, în care se întâmplă cunoscuta catastrofă a dirijabilului gigantic „Akron” în care pier 71 de ocupanți, iar în anul următor, vine rândul aeronavei „Macon”, mult mai mare ca „Akron” și mult mai perfecționat; din fericire, ajutoarele imediate au salvat echipajul din apele oceanului Pacific, unde dirijabilul se rupse în două cu ocaziunea unor manevre navale cu colaborarea aviației.

Trecând în Japonia, amintesc doar că și ea a fost victima unei catastrofe prin explozia în aer a dirijabilului „S. 3”, fost zeppelin german.

Iată dar atâtea și atâtea nenorociri de pe urma acestor monștri aerieni chemați să aducă folos și pace. Prin mărimea lor colosală, aceste aeronave au plătit scump naturii dârzenia de-a se menține. Să nu uităm totuși că natură n'a fost potrivnică în această tragică întâmplare. Deci ne găsim în fața a doi dușmani ce până acum nu au putut să fie învinși cu toate străduințele pe care le face omul; focul la bord și natura deslănțuită.

REMUS IONESCU

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și onduiațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-23

CHIRURGIE ESTETICĂ

(fără cicatrice)

a nasului și urechilor, a feței, gușei și pieptului. Indepărtarea operativă a ridurilor
Dr. RUDOLPF HOFFMANN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
București, B-dul Domniței 30 bis
Tel. 4.19.50 — Informațiuni gratuite

COSTELLA

înfrumusețeară copii

**TESĂTURĂ
RIPSATĂ CEA
MAI DURABILĂ
ȘI GARANTATĂ**

NU SE DECOLOREAZĂ
LA SPĂLAT
- NICI LA SOARE!

*La Vulturul de Mare
cu peștele în ghiare*

Theodor Atanasiu & Co. S.A.

STR. BAZACĂ 1 STR. CAROL 76 · 78 · 80 · 82 STR. HALELOR 21

"CAMARADUL" MIHAI

CE SPUN PRIETENII VEOVODULUI DESPRE AUGUSTUL LOR COLEG

diferite clase sociale. Profesorii clasei au grijă ca deosebirile între aceste clase să nu fie sesizate și toți elevii să se simtă egali. Dealtminteri acela care dă tonul acestei egalități între elevi este însuși Marele Voevod Mihai, al cărui spirit camaraderesc și a cărui finețe desăvârșită face ca atmosfera de prietenie a clasei să fie tinerească și desăvârșită. Cea mai bună mărturie a faptului că Voevodul nu se gândește să facă vreă deosebire între diferitele clase sociale ale colegilor săi, este „trifoiul cu patru

„Camaradul Mihai”. Prințul moștenitor a depus de curând examenul de conducător de patrulă străjerască.

CLASA Marelui Voevod Mihai numără 13 elevi. Aceștia au fost aleși din diferite clase sociale. Cele mai sărguincioase elemente selecționate din diferitele regiuni ale țării au fost adunate la un loc, alcătuiind admirabila clasă de studii a principelui nostru moștenitor. Având aceeași vârstă cu Marele Voevod Mihai, ei cresc alături de el, într-o atmosferă de emoționantă prietenie. Spuneam mai sus că elevii au fost selecționați di-

Lascăr Zamfirescu, fiul diplomatului.

Walter Heltmann, fiul profesorului sas din Sibiu.

Radion Chiaburu, fiul de țăran din Basarabia.

O mică discuție în curtea școlii. Cei 3 băieți din clasa Voevodului, îmbrăcați toți în uniforme albastre, împodobite cu inițialele regale.

foi”, adică grupul alcătuit din Marele Voevod și cei mai buni trei prieteni ai săi: Lascăr ZAMFIRESCU, fiul trimisului României la Varșovia. Walter HELTMANN, fiul unui profesor sas din Sibiu. Radion CHIABURU, fiul unui țăran din Basarabia.

Toți patru sunt nedespărțiți. Problemele interesante, ivite în cursul orelor de clasă, sunt desbătute de ei în comun. Plimbările le fac mai totdeauna toți patru împreună. Zamfirescu, Heltmann și Chiaburu sunt invitați de câteva ori pe săptămână la palat.

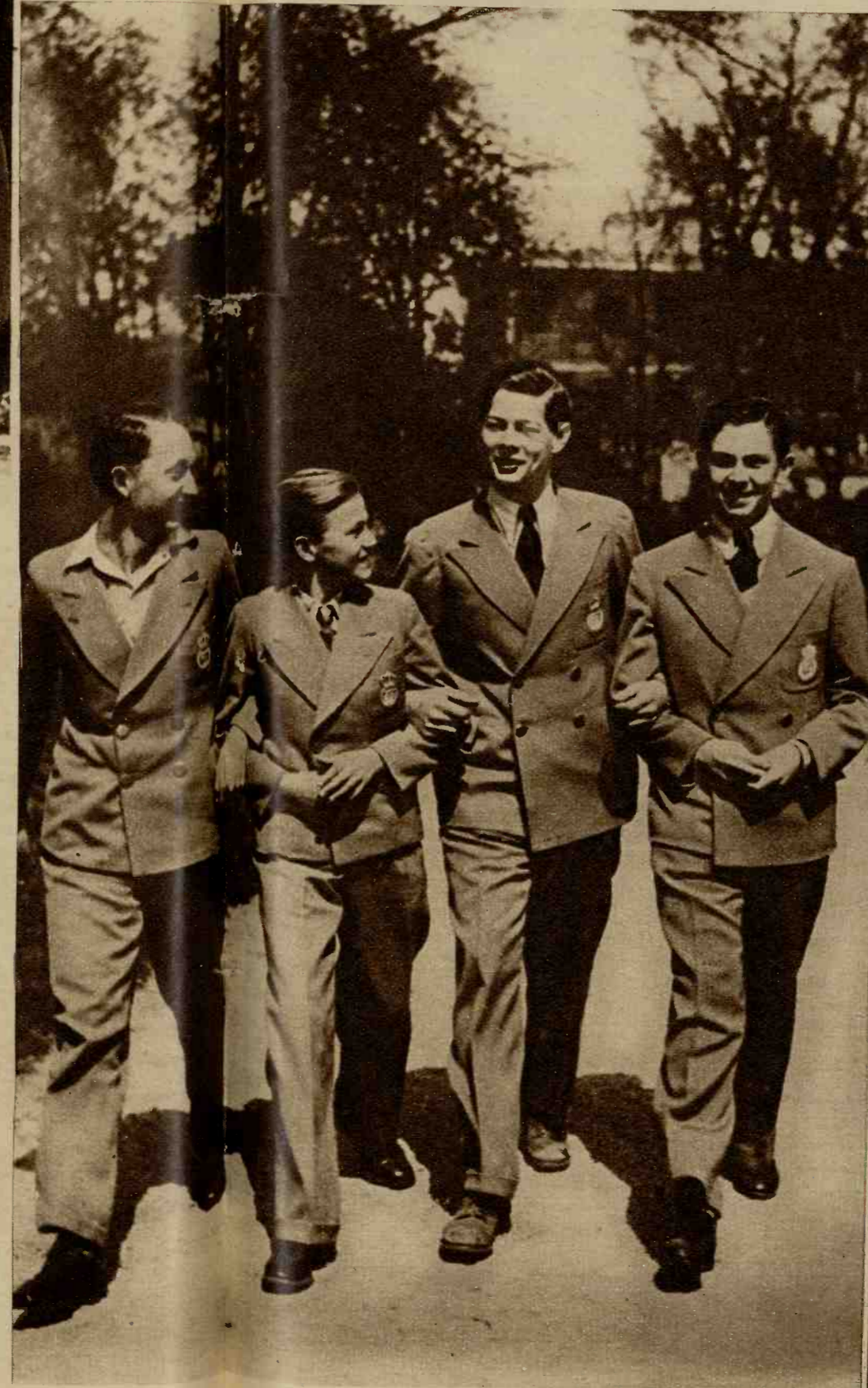
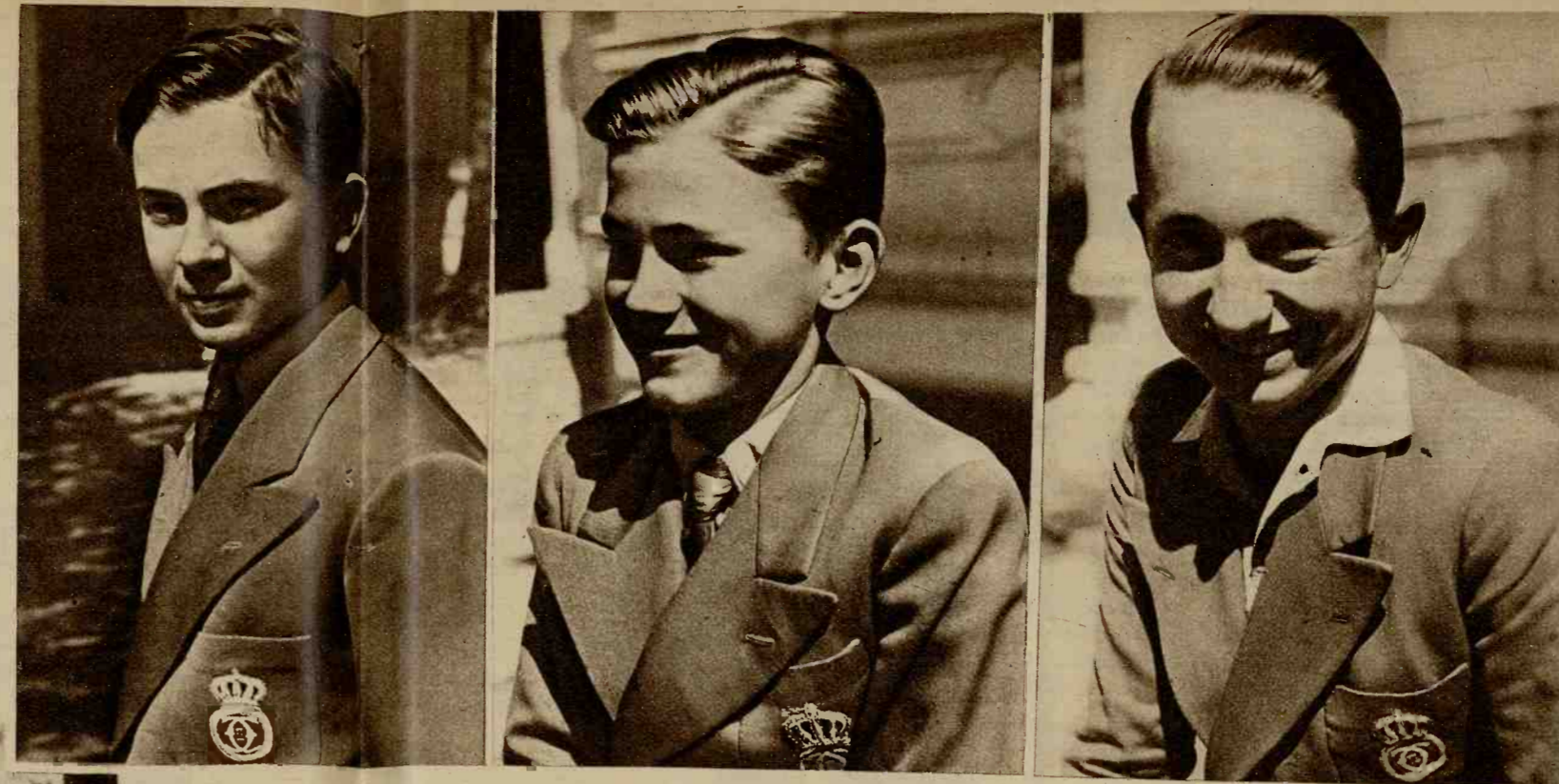
Aceasta nu vrea să însemne că Marele Voevod își neglijează colegii ceilalți. Aproape în fiecare zi un altul este invitatul principelui.

Deși colegii îi spun „Măria Sa”, legăturile dintre ei nu au nimic din răceala protocolară. Firește, cei 12 colegi ai Voevodului, elemente bune și sărguincioase, sunt conduși de un desăvârșit bun simț și știu să păstreze o anumită distanță. Cu toate acestea, se întâmplă foarte des ca în timpul antrenamentului sportiv. Voevodul să aibă câte o ciocnire mai puternică cu unul dintre colegii săi. Jocul nu se întrerupe. Principele nostru moștenitor este sportiv prin excelență, și înțelege să se adapteze situației.

Dragostea colegilor pentru Voevodul Mihai este nespūsă. Ca o mărturie pentru această afirmație, redăm mai jos răspunsurile prietenilor săi cei mai buni, la întrebarea noastră relativă la părerea pe care o au despre „camaradul Mihai”. **Fiul diplomatului, Lascăr ZAMFIRESCU:** „Măria Sa ne-a dovedit cu prisosință simțul său camaraderesc, în toate împrejurările, procedând după propria-i inițiativă, atât de natural cum numai rar se poate întâlni între prieteni. Bunătatea și simțul său ne împlinesc toate rugămințile, chiar dacă sunt greu

„Rac”, camaradul și însoțitorul cel mai sincer al Voevodului.

„Trifoiul cu patru foi”. Cei patru prieteni nedespărțiți se plimbă în parcul palatului.

de realizat. Este camaradul cel mai sincer pe care l-am cunoscut vreodată”. **Expansivul sas Walter HELTMANN:** „Camaradul Mihai, este un prieten sincer, drept și bun. Este totdeauna vesel între camarazii săi. El își manifestă totdeauna interesul

„Camaradul Mihai” plimbă mai totdeauna cu automobilul său de sport, câțiva dintre camarazi

Unde apare Voevodul, se produce o manifestație de bucurie, doveditoare de marea dragoste pe care i-o poartă poporul. Autocarul clasei Marelui Voevod, staționează des în fața muzeelor. Trecătorii cunosc acest automobil și așteaptă în stradă ca să ovaționeze pe prinț.

și dă dovadă de înțelegere pentru diferitele noastre chestiuni particulare. Simțul său de datorie ne servește ca exemplu. Prințul moștenitor este foarte studios, și urmărește mai ales lecțiile care îl interesează îndeaproape. Încă ceva despre „camaradul Mihai: este un prieten în adevăratul înțeles al cuvântului”.

Radion CHIABURU, fiul de țăran din Basarabia: „Măria Sa este un camarad cum nici nu vă puteți imagina. El e spiritual și înțelege să se exprime într'un fel simplu și natural. Este sensibil, deloc mândru, ba chiar prea socotit. Nu face diferență între oamenii din diferitele clase sociale. Asta este o calitate pe care mai ales noi, copiii țării, fiii de țărani, știm s'o prețuim.

(Fotografii Grosaru)

G. M.

EXPOSITION INTERNATIONALE

MAI-NOEMBRIE, 1937
 NUMEROASE MANIFESTARI ARTISTICE,
 ȘTIINȚIFICE, LITERARE ȘI SPORTIVE
 INFORMAȚIUNI: COMP. DE NAVIGAȚIE, AGENȚII
 DE VOIAJ ȘI LA TOATE BIUROURILE DE TURISM.

CIUDĂȚENIILE TRADIȚIEI

PENTRU prima oară, dela 1919 încoace, Londra a avut prilejul să vadă deunăzi luntrea regală, atunci când regele și regina au luat-o în jos, pe Tamisa, spre a inaugura noul muzeu maritim dela Greenwich. Aceasta n'a fost însă faimoasa și bogat ornamentata luntre de pe vremea reginei Victoria, pe care autoritățile respective au scos-o din uz. Locul ei a fost luat de o barcă cu motor, construită după cele mai moderne concepții. Dar, pentru a se păstra legătura cu trecutul, decorativii „Luntrași Regali” au jucat și de data aceasta un rol de frunte în ceremonii. Ei fac parte din personalul Curții și, cu toate că serviciile lor pentru Suveran s'au redus aproape la zero, și-au păstrat uniformele pitorești și au apărut în procesiunea încoronării printre ceilalți membri ai personalului Curții regale.

Sir George Broadbridge, actualul primar al Londrei, păzește cu sfințenie ca și predecesorii săi toate curioasele tradiții ale orașului.

Primarul Londrei, a fost deasemeni o figură marcantă în ceremonia vizitei Majestăților

Statuia lui John Stow, faimosul istoric de pe vremea reginei Elisabeta, în mâna căruia primarul Londrei pune în fiecare an o pană nouă de gâscă.

oficiale, elegantul Mareșal al Cetății, solemnul Purtător al Scepturului și însoțitorul său, Purtătorul sabiei, s'au dus la biserica St. Andrew Undershaft. Acolo a avut loc o ciudată ceremonie care unei persoane de curând sosită la Londra, i-ar fi părut pur și simplu o mare copilărie. Toată această paradă pompoasă fusese organizată numai pentru ca eminența sa, Primarul, să pună o pană de gâscă în mâna unei statui ridicate pe o piatră funerară în biserică. Timp de 331 de ani, 331 de primari au îndeplinit această tradiție și acesta e motivul pentru care în secolele viitoare fiecare primar nou va continua s'o îndeplinească.

Dar care e motivul acestui straniu ritual? Explicația este că statuia îl reprezintă pe John Stow, un mare istoric de pe vremea Reginei Elisabeta. El apare pe propria-i piatră funerară, pe punctul parcă de a scrie ceva. Și, deoarece a fost un fiu atât de distins al cetății, s'a considerat ca un gest de cinstire, formalitatea de a se procura regulat, în fiecare an o pană nouă.

Dar mai sunt și multe alte îndatoriri similare de cari primarul trebuie să se achite cu fast și demnitate. Lui îi revine grija de a încasa pentru Coroană chiriiile ce i se cuvin dela proprietățile închiriate orașului. De fapt, aceste proprietăți au încetat de câteva secole să mai aparțină regelui; ele au intrat fie în posesiunea autorităților municipale, fie a unor indivizi particulari; dar în mod oficial, nu se

lor la Greenwich. Intre alte titluri și ranguri, primarul îl deține și pe acela de „Amiral al Tamisei”. Chiar dacă mai înainte de-a ocupa această funcțiune, fusese director, al unei societăți de asigurare, sindic al bursei, avocat, etc. ori practicasese orice alt comerț sau profesiune ce n'are nicio legătură cu marina, acum, ca primar al Londrei, el are dreptul la toate distincțiunile cuvenite unui amiral adevărat. Uniforma amiralului face deci parte din garderoba Primarului, care cuprinde mai multe costume și uniforme decât a oricărui alt individ din imperiu, cu excepția, probabil a regelui. Achiziționarea unei asemenea garderobe implică niște cheltueli enorme, care-l face pe acela ales pentru această demnitate să-și plătească scump onorurile și privilegiile, astfel că numai o persoană excepțional de bogată poate s'o accepte. Trebuie să cunoști toate străvechile și ciudatele tradiții ale așa numitului „City of London” (Cetatea Londrei) — și puțini sunt chiar londonezii cari să le știe — spre a vă face o idee cât de palidă despre sumedenia de îndatoriri ce-i incumbă Primarului. Spre exemplu nu mai departe decât vizita regelui la Greenwich. Primarul, în robă, însoțit de șerifii investmântați deasemeni în robe

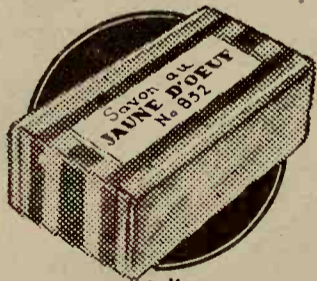

Admirați și dv. acest ten!

Fabricat din gălbenuș de ou, are însușirea de a degresa epiderma și a elimina toate impuritățile depuse pe porții ei

Frăgezimea și puritatea lui se datoresc îngrijirii regulate a epidermei.

Curățați și Dv. fata de ori-ce impurități cu

SĂPUNUL AU JAUNE D'OEUF 832

PURIFICĂ ȘI REGENEREAZĂ EPIDERMA

REPREZENTANȚA ȘI DEPOZITUL: STR. BOTEANU, 5

- 1 **SAREA VICHY-ETAT**
Sare naturală extrasă din ape pentru a face o apă alcalină
- 2 **PASTILE VICHY-ETAT**
2 sau 3 după masă ușurează digestia
- 3 **COMPRIMATE VICHY-ETAT**
Spre a prepara singur o apă digestivă gazeasă

A SE FERİ DE CONTRAFACERI ȘI SUBSTITUȚIUNI

ține seamă de această schimbare de proprietari. Regele trebuie să respecte drepturile orașului, iar la rândul său, orașul respectă privilegiile regelui oricât de absurde ar putea deveni ele. În afară de aceasta, chiria e foarte modestă. Ea constă în câteva potcoave, cuie și alte obiecte de acest soi. Dece oare s'ar datori asemenea lucruri regelui, nimeni nu știe, totuși ele sunt predate cu cea mai mare solemnitate. Probabil că orașul și-a putut păstra numeroasele-i privilegii numai datorită unor astfel de atenții mărunte. Aceste privilegii și drepturi sunt foarte importante și implică stăpânirea absolută a întregului teritoriu al orașului.

Primarul este suveran în ținutul său; toată lumea, chiar membrii familiei regale și însuși regele, îi e subordonată în cuprinsul micului dar puternicului său „imperiu”. Spre a intra în oraș, regele trebuie să obțină mai întâi permisiunea Primarului și numai două regimente din forțele Majestății Sale au dreptul să treacă prin el cu baionetele la armă. Există o poliție specială pentru oraș, forță care este complet independentă; poliția metropolitană n'are dreptul să facă în „city” o anchetă oricât de necesară ar fi ea.

Apoi, numeroase mărunțisuri ce și-au pierdut de mult sensul sunt observate cu meticulozitate. La primar vine zilnic un mesager trimis de Guvernatorul Turnului Londrei, care-i comunică parola ce-i permite să intre în turn la orice oră din zi și din noapte. Dar nu este vorba de o simplă șoptire la ureche a cuvântului de ordine, căci primarul nu ar accepta asemenea metode atât de puțin ceremonioase. Deoarece Turnul este proprietate regală, suveranul trebuie să semneze cu propria-i mână parola care este apoi trimisă primarului și în fiecare zi a vieții sale el trebuie să îndeplinească această mică formalitate. Acum câteva decenii, când Turnul era privit ca un simplu muzeu de mare interes istoric, Guvernatorul a scăpat din vedere să-i trimită parola. A fost o simplă greșeală, dar Primarul s'a indignat și a făcut din acest incident o dramă întreagă ducându-se de-a dreptul la suveran și intrând în apartamente spre a se plânge de o neglijență atât de grozavă. Această „intrare directă în apartamentele regelui”, fără o prealabilă anunțare, este un alt privilegiu al primarului.

Organizațiile cari predomină în auto-governarea orașului sunt vechile bresle muncitorești. În momentul de față există 78 de bresle, cu vreo 10.000 de membri. Sub regulile stricte ale uneia dintre cele mai stranie ceremonii, acești membri aleg pe demnitarul orașului, nu numai pe primar, ci și pe „Maestrul Podului” — a cărui slujbă a rămas o simplă vorbă — și asta nimeni nu mai știe de când — precum și pe *Gustătorii de bere*, municipali. La alegerea primarului se aduce în *Guildhall* (sala breslelor), un pat uriaș de trandafiri, iar sabia orașului este îngropată în flori. Acest act simbolizează secretul sub care se fac alegerile.

Poate breslele se bucură de privilegii speciale. Astfel, spre exemplu, sunt *negustorii de vinuri și boiangii*, în grija cărora se află lebedele de pe toate râurile și lacurile londoneze. În Iulie, membrii acestor două bresle, însoțiți de *Maestrul Regal al Lebedelor*, se strâng pe malurile Tamisei și prind toate lebedele de ciocurile cărora agață un semn care indică că aceste bresle sunt proprietarii păsărilor.

Atunci când bresla croitorilor își dă banchetul anual, ea invită pe oaspeți să ia masa cu Șeful Breslei și cu „*Lady Cooper*”. Faptul că *Lady Cooper* și soțul ei au murit cu vreo 200 de ani în urmă, nu-i impresionează câtuși de puțin. Acum două secole, *Maestrul Corporației, Cooper*, a dăruit organizației o mare cantitate de cognac, iar *Lady Cooper*, i-a furnizat diferite alte băuturi; de atunci, oaspeții trebuie să se considere ca invitați ai acelei darnice perechi. Dar donațiunile nu sunt deloc rare. „*Company Halls*”, locul de întâlnire al breslelor e mobilat într'un stil princiar și plin de obiecte de artă. Cea mai veche corporație, aceea a *Negustătorilor de Mătase*, cuprinde numai 212 membri, însă venitul ei este de 111.000 lire (65.000.000 lei); *bresla fabricanților de cordoane* are și mai puțini membri, vreo 82, dar în fiecare an, la 5 August, Maestrul ei este încoronat cu o solemnitate și cu o serie de ceremonii de un fast pe care numai încoronarea regelui îl poate depăși. Această anuală „incoronare” se celebrează cu religiozitate de mai bine de 400 de ani.

Dar cu tot bagajul lor de datini, care de care mai ciudate, aceste bresle știu să îmbine tradiția cu viața modernă. Astfel, corporația „*fabricanților de trăsuri*” a declarat că pe viitor va primi pe constructorii de avioane în sânul său.

COPYRIGHT KEYSTONE

PUDRA
FARD
ROUGE

FARMECUL
UNEI PARISIENE...
PRIN APA DE COLONIE
ȘI PARFUMUL
SOIR DE PARIS

B
OURJOIS
Paris

Avea dureri de spate insuportabile

Zăcea în pat ca paralizată

Ca mai toți suferinzii de dureri de spate și alte afecțiuni de natură reumatică, această doamnă luă hotărârea de a face o ultimă încercare cu Sels. Kruschen pentru a scăpa de durerile care o chinuiau. Mare îi fu surprinderea când observă că durerile devin tot mai slabe și mai târziu, după câteva luni, când se văzu scăpată de ele și se convinse de eficacitatea sărurilor Kruschen ea ne adresă scrisoarea de mai jos:

„Vreo patru luni de-a rândul am fost chinată de dureri de spate insuportabile; zăceam în pat ca paralizată. În acest timp am încercat tot felul de remedii, dar nu mi-a folosit niciunul. Eram disperată și mă gândeam să intru în spital. Totuși, citind în reclamele Kruschen despre un caz asemănător cu al meu, m'am hotărât să fac și eu o încercare și nu măcă mi-a fost surprinderea când am observat că durerile se micșorează. Am luat sărurile Kruschen timp de patru luni și nu m'aș mai lipsi de ele pentru nimic în lume. Mă bucur că am scăpat de acele dureri îngrozitoare”. — (D-na) B. C.

Cele câteva săruri din Kruschen vă redau sănătatea și funcțiunea normală a rinichilor, nepermițând acumularea materilor toxice. În felul acesta organismul Dv. este menținut în perfectă stare de curățenie și scăpat și de durerile de rinichi, atât de chinuitoare.

De vânzare la farmacii și drogherii. Fl mare Lei 95. Fl. mic lei 60.

Dulcimains
Epiderma catifelată

gingășia și frumusețea exprimă rasă și adevărata eleganță a femeii. Produsul francez Dulcimains vă poate oferi toate aceste avantajii.

Dulcimains moale și curată epiderma, previne iritațiile și ferește de crăpături și roșeață.

DULCIMAINS
MANUS DULCIS

UN GIBRALTAR BRITANIC IN RĂSĂRIT

Singapore

ANUL acesta, presa s'a ocupat foarte mult de *Singapore* și sunt motive să credem că va vorbi încă și mai mult despre el

în viitor.

Japonezii ar vrea cu orice preț să pună mâna pe acest port. Există un document secret, din care reiese că în timpul războiului mondial, Japonia ar fi vrut să maseze un milion de oameni pe frontul occidental, în schimbul portului *Singapore*. Bineînțeles, oferta a fost refuzată.

Și trebuie să-și ia orice nădejde dela așa ceva, pentru că Anglia e pe cale să transforme insula într-unul din cele mai formidabile forturi marine ale lumii. Milioane de lire se duc într'acolo. S'au și cheltuit până acum mai bine de 6.000.000 de pfunzi, iar bugetul votat pentru aceste lucrări se ridică la 11.211.750 lire sterline.

Junglele tropicale și mlaștinile au fost transformate în gigantice arsenale marine; noi și impunătoare cazărmi înconjoară dealurile pe cari înainte se făceau excursii nocturne; s'au amenajat basinuri vaste pentru adăpostirea celor mai mari vase de războiu, iar în cursul anului acesta un mare aerodrom va deveni punct de contact pentru liniile aeriene dintre Anglia, Extremul Orient și Australia.

Șaptezeci milioane de perechi de ochi japonezi se îndreaptă astăzi cu jind spre noul *Gibraltar Răsăritean* al Imperiului Britanic, care însă, dinspre mare, a și devenit cu neputință de cucerit. De curând, o săptămână de manevre înscenate pe o ăcară uriașă la care au luat parte 30.000 combatanți ai unităților de marină, 90 aeroplane de războiu și șaptezeci de mii oameni din trupele de uscat, a dovedit aceeași cu prisosință. Operațiunile au avut menirea să demonstreze viteza și siguranța cu care se pot trimite întăriri din India și Irak, de unde au venit 47 de avioane de bombardament, dirijabile și automobile cu soldați.

Un stat independent, imaginar, situat la 1.200 mile spre Sud-Est de port a încercat să-l asalteze. Câteva trupe au debarcat peste noapte, dar înainte de a se fi luminat de ziuă, defensiva ieșise învingătoare. Aeroplanele au fost bombardate, de tunurile antiaeriene, autocamioanele încărcate cu soldați și transporturile de munițiuni se pomeniră bombardate din aer, iar flota ofensivă se retrase la adăpostul unui nor de fum după îndelungi ostilități cu crucișătoarele și tunurile fortăreței.

Trebuie neapărat ca portul să fie invincibil deoarece prezintă o imensă importanță strategică. În fond, *Singapore* nu este decât o insuliță, de 20 mile lungime și 15 mile lățime, situată la capătul peninsulei *Malaeze* și, întocmai ca *Gibraltarul*, constituie unica legătură maritimă între două vaste regiuni oceanice. Căile de comunicație trec printr-o puzderie de insule unde navigația e grozav de primejdioasă, astfel că vasele inamice pot fi prinse ca într-o cursă și nimicite prin bombardament. Scopul principal al lucrărilor actuale este asigurarea unei stațiuni de adăpost și reparații pentru flota britanică pe care o reclamă apărarea intereselor Imperiului în Extremul Orient, în caz de agresiune sau ostilități. Interesele Englezilor, acolo, sunt mari și variate, cuprinzând importantul port *Hong-Kong*, intensul comerț cu *China*, *Borneo* cu zăcămintele-i de petrol, *Noua Guinee* cu minele-i de aur și produse tropicale, plus două dominioane în *Noua*

vedere generală asupra portului Singapore.

Zeelandă și Australia. Pentru cazul că vreuna dintre aceste posesiuni ar fi amenințată, trebuie neapărat să se creeze un mare port naval cu o bază aeriană. Acest uriaș proiect se apropie acum de realizare.

În decurs de câțiva ani, portul a fost transformat într-una din cele mai puternice fortărețe ale lumii. Copiii de școală își amintesc însă foarte bine de imensele mlaștini și vegetația de junglă, care acoperiau terenul acestei mari Baze Navale răsărită ca din pământ. Aceasta este situată la *Seletar* și povestea înfăptuirii sale este una dintre minunile mecanice ale lumii. *Treizeci și patru mile de țărugi au fost înfipti în straturile de teren solid unde se mai aflau alți patru mii de țărugi separați, unii ajungând până la adâncimea de 30 metri. În afară de aceasta, s'au amenajat kilometri de șosele excelente și s'au construit aproape 17 mile de cale ferată peste mlaștini; mai bine de 6.000.000 de metri cubi*

metri lățime și 13 m. adâncime, putând ridica un vas de războiu cu o încărcătură de 50.000 tone. În jurul acestor amenajamente se află șoproane, cheiuri, ateliere și străzi cu case, într'un cuvânt tot ceea ce trebuie unei mari flote.

Trupele sunt astăzi adăpostite în cazărmi, ce se situează în categoria celor mai frumoase clădiri de pe insulă. Ceva mai departe, spre Est, se află *Changi*, înainte vreme una dintre cele mai căutate stațiuni balneare, devenită însă acum o uriașă tabără militară unde s'au instalat „artileria regală și corpul de mecanici ai regelui”. În fața acesteia, se află două insulițe, *Palua-Tekong* și *Palua-Ubin*, pe suprafața cărora s'au făcut amenajări secrete și unde se află câteva tunuri de cel mai mare calibru, fără a mai pune la socoteală tunurile antiaeriene.

Seletar, un fost sătuc neînsemnat de pescari, prezintă acum o importanță covârșitoare. Prin construirea mării baze navale în acea regiune, cu câteva mile mai spre Nord, noua bază aeriană regală are și ea o rapidă

desvoltare, iar la terminarea lucrărilor va fi cea mai mare bază aeriană a imperiului. În anii ce vor urma, se vor aduce aci cât mai multe aeroplane și mii de *coolii* lucrează acum la secarea mlaștinilor pe cari trebuie să se construiască hangare, birouri, popote și drumuri. Se vor mai amenaja pe insulă alte două aerodromuri, iar lângă oraș, o nouă și mare bază aeriană civilă, costând un milion de lire și despre care se spune că va fi cea mai modernă din lume, se apropie de desăvârșire.

Toate acestea ne dau o idee asupra vieții active de pe insula *Singapore*. Cât despre oraș, el este cu adevărat una dintre minunile lumii. Puține centre populate sunt atât de cosmopolite. Constituind un mare centru de întreținere a rutelor comerciale de pe ocean, se adună aci oameni de toate naționalitățile, iar în portul său se pot vedea vase de toate tipurile, dela majestuoasele vapoare ce curează mările între India, Europa, Australia, China, Japonia, Asia și Statele Unite, până la micile vase ce fac

transporturi de produse tropicale, din Indiile Răsăritene în Extremul Orient; totodată, portul mai prezintă o continuă îmulzeală de corăbii pitorești prin vechimea lor și bărci cu pescari.

Puține dintre posesiunile Imperiului Britanic au o istorie atât de romantică. Nu se știe de când datează acest port, dar se prea poate ca prin poziția lui unică în lume, ca punct de oprire în ruta comercială către Extremul Orient, să fi fost fondat încă de prin secolul al 12-lea. Ciudat e însă faptul că, vestitul călător, *Marco Polo*, care a trecut pe acolo cu un secol mai târziu, nu pomeneste nimic despre el. Și nu mult după aceea, așezarea a fost distrusă de către inamici.

Dar din documente vechi reiese că un alt port s'a înființat în locul lui deoarece faimosul misionar Sfântul *Francis Xavier*, trimitea scrisori de acolo, acum patru sute de ani, iar Marea Britanie ar fi putut să-l aibă

O vedere generală asupra pieții Victoria, centrul din Singapore.

de pământ au fost scoși cu sapa pentru nivelarea colinelor iar alți 8.000.000 de metri cubi au mers să umple mlaștinile.

Sihkși înalți cu turbane pe cap, păzesc intrarea în această puternică bază navală și călătorului îi trebuie tot felul de permise, eliberate numai de oficialități spre a putea pătrunde în interior. Aparatele fotografice și caetele de desen sunt cu strictețe interzise. Două dintre cele mai impresionante amenajări ale Bazei Navale sunt bazinele cari au o capacitate de 306.000.000 litri de apă și pot adăposti cele mai mari vase de războiu.

Este apoi docul plutitor, a cărui construcție a costat 700.000 de lire sterline și sub raportul mărimii se clasează al treilea din lume.

Numai transportul lui din Anglia la Singapore a costat 200.000 de lire. Are 282 m. lungime, 42

cu un secol mai devreme, căci în 1703, Singapore era oferit în dar lui *Alexandru Hamilton*. Acesta, scoțian de origine, și deci înzestrat cu mult simț practic, i-a văzut imediat posibilitățile, spunând că ar fi fost un loc nimerit pentru înființarea unei colonii, de oarece sta în centrul mai multor rute comerciale și avea atât ape bogate cât și porturi sigure situate astfel încât toate vânturile erau prielnice vaselor la venire și la plecare; totuși, din motive misterioase și cu nepuțință de închipuit, el n'a primit insula.

Imperiul Britanic datorește posesiunea insulei *Singapore* lui *Sir Stamford Raffles*, vrednicul ei administrator, în veacul trecut. Un om extraordinar de întrepid și de prevăzător. Pe când el activa în serviciul Companiei Indiilor Răsăritene, Englezii aveau în *Olanda* o mare rivală în Orient și ambiția acesteia din urmă era să ajungă să dicteze în vastul arhipelag al Indiilor Răsăritene. *Sir Stamford Raffles* căută să zădărnicească acest plan și, printr'o lovitură de geniu, puse stavilă expansiunii olandeze, stabilind un monopol prin achiziționarea și fondarea portului *Singapore*, la 29 Ianuarie 1819. El realizează aceasta convingând pe potențaii locali să-i închirieze insula *Singapore*, care pe atunci nu era decât o mică așezare de pescari, pentru suma de 13.500 de lire. Olandezii, firește, s'au infuriat grozav și ridicară proteste formidabile; totuși, la început, insula a fost privită ca o simplă stațiune secundară a Companiei Indiilor Răsăritene. Ea se desvoltă însă repede și, după câțiva ani trecu sub administrația *Bengalului*. *Raffles* făcu din acest punct un port liber, iar rezultatul a fost că *Malacca*, multă vreme posesiune olandeză, dar actualmente intrată în stăpânirea Angliei, își pierdu importanța.

Politica liberului schimb, spre deosebire de măsurile restrictive și paralizante ale Olandezilor, dădu naștere unui comerț intens, iar *Singapore* deveni nu numai un mare centru de distribuire a produselor indigene, ci și a mărfurilor venite din Europa. La începuturile desvoltării sale, datorită bogățiilor sale, portul a atras mulți indezirabili. Atunci când *Sir Stamford Raffles* a achiziționat insula, mările înconjurătoare erau bântuite de pirați pe cari prosperitatea portului nu putea decât să-i bucure. Acești pirați cutreeră mările în corăbii ușoare cu care ieșiau înaintea vaselor și, năvălind pe punți, masacrau echipagiul, dispărând apoi cu prăzile în bălțile și golfulețele unde marile vase nu-i putea urmări întrucât apele n'aveau adâncime suficientă. Apariția marilor vase cu aburi puse capăt acestei calamități, deoarece nu mai puteau fi abordate și în același timp se institui o puternică patrulă navală prin acele regiuni. Totuși a trebuit să treacă mai bine de o jumătate de secol până la stărpirea definitivă a piraților.

Astăzi, *Singapore* are un trafic intens — peste 13.000 de vapoare sosesc și pleacă anual de acolo. Spațiul nu ne permite să menționăm toate articolele ce fac obiectul comerțului său, dar putem spune că prin acest port se exportă între altele, orez, minereu de cositor, petrol, cauciuc, copra și fructe tropicale. *Sir Stamford Raffles* a profetizat, odată, că *Singapore* va deveni „piața și mândria Răsăritului”. Niciun pronostic n'a avut o mai desăvârșită realizare căci *Singapore* e numit astăzi — și cu drept cuvânt — „Răspântia Orientului”.

Copyright Keystone
și „Realitatea Ilustrată”

FOTOPTIC
BULEVARDUL ELISABETA 3a

1 CONSULTATIE GRATUITA a unui medic oculist

2 EXECUTIA unui optician specialist

FABRICATELE CELE MAI RENUMITE

IN PRETUL obisnuit al unor ochelari se ofera

A APĂRUT
MAGAZINUL
Pe luna Mai. — 160 pagini 25 lei.

R. I. No. 539
Pag. 17

ASIGURAREA DESĂVÂRȘITĂ A FRUMUSEȚEI

PRIN
STRĂLUCITELE
PRODUSE
ALE
COSMETICEI
AMERICANE

FARDUL

ȘI RUJUL

Angelus
LOUIS PHILIPPE

LOUIS PHILIPPE-ANGÉLUS: Chicago-New-York-Londra-Paris

Pielea D-v
este protejată întrebuintând

**CREMA
NIVEA**

Atat vremea urâtă cât și ocupația în gospodărie, nu influențează în rău asupra pielii, dacă este îngrijită cu crema „Nivea”. Calitatea acestei creme de a proteja și a înfrumuseța, este datorită conținutului de Eucerită, care substituie grăsimea naturală a pielii. De aceea „Nivea” este o cremă excepțională și nu se poate înlocui. Pielea D-v. are nevoie de „Nivea” pentru a-și întreține frăgezimea tinereții și a frumuseții

Trusturi... Cartele...

SUBIECTUL pare luat din America de Nord, patria trusturilor și a cartelelor — organizații economice formidabile și care se înfățișează imaginației bietului cetățean în proporțiile ichtiozaurului și pleziozaurului, șopârlele uriașe și balaurii din epoca antedevliană. Și totuși cartelul și trustul sunt de-ale noastre! Le simțim apăsarea nevăzută în fiecare clipă. Când materialele prime de construcție — țimentul, lemnul — când alimentele fundamentale — zahărul, pâinea — când izvorul energiei mecanice — petrolul — se vând cu prețuri atât de ridicate de parcă ar fi aduse cu vapoarele din Borneo și Noua-Guinee, oare nu are drept smeritul cumpărător să creadă că trăiește în firele de păianjen ale unei sinistre rețele economice din care îi e cu neputință să scape?... Agitațiile unor oameni politici doritori de apă turbure și zierele lor interesate — căci în vreme ce atacă unele cartele, ei fac parte din consiliile de administrație ale altor cartele! — contribuie la panica generală.

Dar să despiciăm nițel lucrurile pe'ndelete, până vom izbuti să ne acomodăm lefșoara cu prețurile cele noi ale alimentelor și vestmintelor. Nu avem dreptul bunăoară să ne supărăm pe industriașii carisătuși de a se mai concura până la istovirea muncitorilor lor și a capitalului investit, fac alianță spre a vinde mărfurile la un preț care să acopere costul real de producție.

Nu avem dreptul să ne supărăm nici măcar atunci când prețurile de vânzare sunt ridicate la un nivel în care intră și întreținerea amantelor de lux sau samsarilor politici sau adunarea unor mari rezerve.

Și iată de ce:

Atâta vreme cât Statul lasă pe fiecare în libertatea de a muri de foame, dacă nu se pricepe să-și agonisească pâinea sau pandișpanul, nu se cade să împiedice pe nimeni să-și adune rezerve pentru zile grele. Averea strânsă prin orice mijloace — subliniem: *prin orice mijloace* — devine la rândul ei *producătoare de bunuri* dacă nu vrea să dispară. Acest principiu economic e atât de adevărat și de viu încât instituțiile de economie — cum e la noi *Cecul* — nu întreabă pe nimeni de unde are banii pe care-i depune și nu îngăduie nimănui (nici Statului!) să urmărească și să confiscă banii depuși.

Căci de vreme ce trăim pe un principiu individual, orice încercare de a împiedica parțial activitatea și inițiativa individuală — precum: controlul prețurilor, privilegiul sustragerii deșeurilor, etc. — fac mult mai rău decât suprimarea *totală* a activităților individualiste.

Toate acestea în teorie, căci în practică intervenția polițistă a Statului este anulată mai totdeauna de viclenia sigură a afaceriștilor, dacă nu chiar de cointeresarea persoanelor puse să facă poliția vieții economice: Nu putem cere nimănui să fie arhanghel al moralității și ținând în paza lui borcanul cu miere al altora, să nu se lingă și el pe degete! (Sau cerem în zadar).

O sută de ani a ținut lupta Statului american — sub presiunea opiniei publice ațâțate de zierele doritoare de popularitate — împotriva trusturilor. Nenumărate legi s'au votat (când s'au putut vota) în scopul de a desființa asociațiile patronale care dețineau monopolul petrolului, zahărului, oțelului, țimentului, cărbunelui și aurului. Desființarea s'a operat legal de nenumărate ori — și tot de nenumărate ori trusturile s'au refăcut fără bază legală, dar cu o bază mult mai solidă: *interesul gentlemanilor* al căror cuvânt echivala cu un contract parafat. Astfel s'au ivit — *împotriva Statului, împotriva voinței a zeci de milioane de locuitori ai Statelor-Unite* — în decurs de un veac acei „regi” americani, regele benzinei, regele ciocolatei, etc.

Se poate oare crede că ceea ce n'au putut autoritățile americane, vor putea face autoritățile noastre în lupta contra speculei?... E drept că trusturile și cartelurile noastre nu vor merge până la cumpărarea întregului parlament și până la mituirea tuturor sfetnicilor tronului (ziaristul american Hearst a dovedit odată că întregul Senat de la Washington, inclusiv președintele dela Casa Albă își făcuseră propagandă și se aleseseră cu fondurile unui trust de petrol pe care trebuiau să-l... desființeze!) La noi nu e nevoie de astfel de lovituri. Cartelurile au mijloace mult mai simple și mai onorabile de a se justifica în fața oricărei comisii de funcționari publici, puși să controleze prețurile.

Nu e mai puțin adevărat că situația de azi a devenit insuportabilă și de mult disproporția dintre costul vieții și veniturile mijlocii ale cetățenilor e alarmantă.

Dacă legile împotriva trusturilor și cartelurilor sunt inoperante, ce e de făcut?... (Ceva trebuie să facem!)

Intrucât nimeni nu dorește etatizarea și naționalizarea producției, ci menținerea ei în cadrul energiilor individuale — cu beneficii oricât de revoltătoare — firesc este ca în loc de a raționaliza parțial producția (prin control și legi vexatorii) Statul să intre cu hotă-

Fațada parlamentului american, s'a discutat în repetate rânduri desființarea trusturilor și cartelurilor.

scumpetea la măcelării și la brutării ar putea fi stăvilită dacă Primăria ar deschide câteva asemenea stabilimente și ar vinde mărfurile cu prețul normal. De teama concurenței, ceilalți negustori ar trebui să renunțe la speculă.

rire în concurența generală. Rușii au avut naivitatea să „naționalizeze” palatele nobililor din Moscova și să le distribue familiilor proletare, câte cinci familii într'un salon. Rezultatul: Muncitorii s'au mutat singuri în bordee, la periferia orașului, în preajma fabricilor. Statul sovietic a fost silit să construiască locuințe nouă, adaptate nevoilor populației muncitoare. Alt rezultat: palatele s'au ruinat, căci numai nobilii le-ar fi putut menține.

Acum câțiva ani se ivise un conflict între primăria Capitalei și brutari, din pricina prețului pâinii negre. Primarul de-atunci n'a recurs nici

William Hearst, regele presei americane, a dovedit odată că întregul Senat dela Washington s'a ales cu fondurile unui trust de petrol, pe care trebuia să-l desființeze.

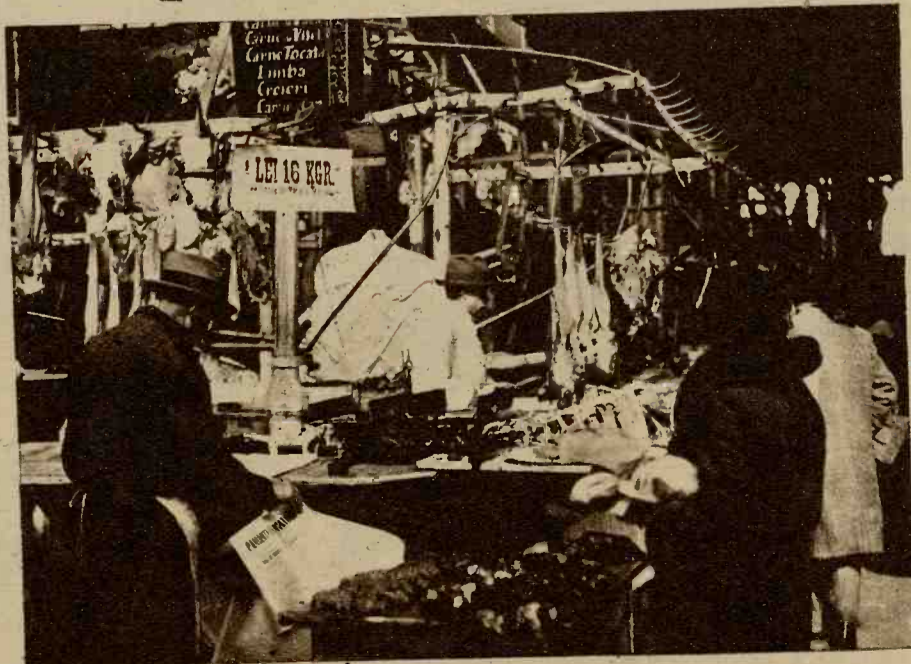
la jandarmii din curtea Prefecturii de Poliție, nici la Parlament. A luat în arendă câteva brutării militare, a fabricat pâine neagră și a vândut-o în piața-mare cu prețul normal. Nu toți bucureștenii ar fi putut fi îndestulați, dar faptul că exista în centrul Capitalei posibilitatea de a se cumpăra o pâine cu preț convenabil, a silit brutarii să revie la sentimente mai bune și să vândă pâinea numai cu 0.50 bani mai scump decât prețul firesc.

Dacă Statul declară, prin reprezentanții lui autorizați, că nu se împacă deloc cu prețul actual al cimentului, zahărului, hârtiei și celorlalte produse industriale — ar ajunge mai repede la țelul dorit dacă ar întemeia câte o fabrică-două de ciment, zahăr, hârtie, etc. Tineri ingineri așteaptă cu entuziasm să fie plăsați — și marfa ar desface-o Statul, cu prețul normal, care ar introduce în viața economică mai multă cinste și mai multă modestie. După ce fabricile concurente vor fi astfel silit să adopte prețurile stabilite de mărfurile Statului, inginerii cei tineri ar putea să menție stimulul într-o nouă direcție: în direcția *calității mărfurilor* bunăoară, amănunt de care nu se mai ocupă nimeni.

Ipotezele de mai sus nu sunt nici geniale nici prea originale. Au numai meritul de a fi *categorice* și cu *rezultat*.

Dacă vrem serios — și aici e chestiuneal — să combatem excesele cartelelor, acesta e mijlocul.

Mijlocul sigur și mai ușor de realizat.

ATENȚIUNE!

Ați fost fotografiat de Realitatea Ilustrată
Puteți câștiga 500 lei. În total se distribuie premii de 50.000 lei

Pe stradă, în localuri, în Cișmigiu, la șosea, la curse, la football, vă fotografiază „Realitatea Ilustrată”.

Vom publica săptămânal o serie de grupuri și fotografii individuale. Persoanele care se vor recunoaște, încercuite, în aceste fotografii (așa cum se vede în această pagină) și se vor prezenta la redacția revistei noastre, str. C. Mille 5-7-9, vor primi imediat un premiu de 500 lei. Publicăm în această pagină a cincea serie de premianți.

Vom continua cu publicarea, în săptămânile care urmează. În total se distribuie premii în valoare de 50.000 lei.

Premiile se distribuie numai persoanelor care se prezintă la redacția revistei până Joi 20 Maiu crt., ora 12.30 a. m.

E surâsul CHLORODONT

Bunicul și nepotul

... Un bunic, pe care îl poate invidia oricine, un bunic pe care îl vezi mereu surâzând, fiindcă are o dentură perfect sănătoasă. Dar aceasta nu este o simplă întâmplare, ci rezultatul unei bune îngrijiri a denturii prin întrebuințarea constantă a pastei de dinți Chlorodont, cea mai bună din câte există.

Pasta de dinți Chlorodont are o compoziție atât de fină încât o deteriorare a smalțului, atât de prețios, este exclusă. Ea îndepărtează

piatra de pe dinți și dă acestora strălucire, întărind în același timp gingiile. Gustul ei plăcut și înviorător, însușirile ei desodorante, dau gurii o prospețime neîntrecută, care permite oricărui om să se apropie de semenii săi fără nici o jenă. Pentru a avea această siguranță, merită să întrebuințezi pasta Chlorodont.

Pentru tineri și bătrâni
de 2 ori pe zi — dimineața și seara.

Pasta de dinți Chlorodont

Digestia soțului Dvs.

Un bărbat care digeră bine este un om fericit.

A purta de grijă unui soț înseamnă, înainte de toate, să îngrijești de bună sa digestie, preparându-i bucatele, ce-i plac, cerându-i părerea asupra meniuului și veghind ca alimentele să-i priască, adică să se digere bine.

Traicul în familie se va resimți în bine de pe urma acestei îngrijiri și dacă, din întâmplare, soțul Dv. se va plânge de cea mai mică indispoziție stomacală, oricare ar fi cauza ei, să aveți la îndemână un flacon de Magnesia Bisurata. Trei minute după luarea primei doze din acest antiacid, durerile de stomac vor fi dispărute. Arsurile, apăsările, crează insomnie, migrene, acrelli, gaze. Aceste indispoziții nu rezistă niciodată produsului Magnesia Bisurata, care lucrează rapid și radical.

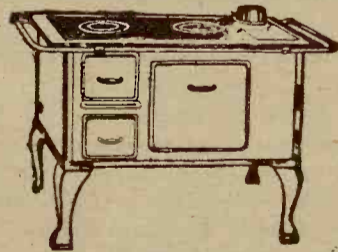
De vânzare la farmacii și drogerii la prețul de lei 75, sau în format mare economic Lei 110 flaconul.

O zebra fără dusgi nu e zebra.
Și o tabletă fără crucea „Bayer” e aspirină.

PODOABA BUCĂTĂRIEI

Construcție specială!
Consumație minimală de combustibil!

Mașini de gătit „ELITE”

Execuție: Mașina din placă albă emailată. — Căptușeala de cărămidă refractare (chamotte)

SZÁNTÓ, Oradea

Fabrica de sobe „Zephir”. — Rulouri de lemn „Esslingen”. — Obloane de Oțel.

Cereți prospecte gratuite!

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

Bulevardul Carol 57 fost 39.

Telefon: 3.52.73

D-NA Dr. M. RABINOVICI, dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri etc. Ingrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice. Cons. 10-12-3-7. Se aplică masca „Hollywood”. Miercuri informațiuni gratuite.

Bucureștilor

ICOANE INSTRUCTIVE

CINE vede în „Luna Bucureștilor” numai un dar nesfârșit de distracții nu-i înțelege rostul. Firul de zile al sărbătoririi orașului, trebuie să aducă alături de actualitate măreția și înțelepciunea trecutului ce nu poate fi uitat. D. primar general Al. Donescu ne-a oferit cu acest prilej o frumoasă pagină în imagini și obiecte de preț.

Pentru vizitator, impresiile, pe care i le dăruiește cercetarea expoziției, sunt la fiecare pas pline de improspătare. Il isbește chiar dela intrare un aer curat, dovadă a imediatei vecinătăți a lacurilor asanate, Herăstrău și Floreasca. Ochiul este apoi plăcut impresionat de falnicele standuri lucrate în linii pure, cari au darul să creeze spații în care te poți plimba în voie.

TRECUTUL

Un impozant pavilion, în care se dovedește că pe locul orașului de astăzi cu zeci de mii de ani înainte, au fost așezări omenești. Epoca preistorică, primele licăriri de civilizație, năvala vieții romane pe plajurile noastre și evul mediu au lăsat îngropate în pământ relicve, pe cari săpăturile le-au scos la iveală. Pavilionul acesta expune sub sticla vitrinei o bogată colecție de vase și alte obiecte lucrate din ceramică, piatră ori metal. Avem ulcioare, ciocane, candelă, statuete, vârfuri de lănci, fibule germanice etc.

Pereții sunt tapetați cu impresionante imagini începând din vremea când pe aceste meleaguri se ducea viața în luptă sălbatecă cu natura neîmblânzită și ajungând până în zilele noastre.

Pavilionul este completat cu imagini ale Bucureștilor de acum câteva decenii. E bine să le cunoaștem ca să prețuim prezentul.

O vedere panoramică luată din Turnul Colței în 1860 ni-l arată modest cu ploaia de acoperișuri din tablă roșie. Locul unde este astăzi planșeul așezat pe Dâmbovița, era o mizerabilă trecere pe un pod de lemn între două maluri râpoase. Departe se zăresc clădirile orașului. Suntem în anul războiului pentru independență. Dar Palatul Regal și cel dela Cotroceni ce modeste înfățișări aveau! Trecutul ne arată cât de vrednici am știut să fim, țintind să ajungem astăzi vertiginos orașe cu civilizație apuseană.

PAVILIONUL CREDINȚEI STRĂMOȘEȘTI

Intri în el cu emoție căci ai în față la fiecare pas lucind sforile sufletului tău. Se înșiră în lanț lung tablouri cari reprezintă bisericile voievodale și cele ctitorite de boeri. Cozia, Hurezu, Bistrița, Sucevița, Voroneț, Putna, toate îți vorbesc prin arhitectura lor fără preț. Vin apoi icoanele și tripticele, cari se urcă până în veacuri mult depărtate.

Vin apoi obiectele bisericesti, odoare lucrate de maeștrii vestiți ai timpului nostru, a căror frumusețe e neîntrecută.

Iată o cruce din chiparos, ferecată în argint aurit, dăruită mănăstirii Slatina de către postelnicul Crăciun în 1558. Alături de ea stau talere din argint, un potir din același metal și o candelă brâncovenească. Într'un capăt al unei săli străjuiește un model luat după mormintele lui Ștefan cel Mare și al Doamnei Maria, fiica lui Radu cel Frumos. Mai încolo, în dosul unei vitrine, sunt expuse trei costume din epoca aceluiași domnitor.

Din loc în loc sunt scaune domnești frumos dăltuite. Printre ele se remarcă tronul lui Petru Rareș. Pavilionul credinței strămoșești trebuie vizitat de orice om legat de pământul acestei țări.

PAVILIONUL INDEPENDENȚEI

Un stand a fost rezervat epocii de neamănare națională. La loc de frunte stau tronurile domnitorilor Cuza și Carol și a doamnelor Elena și Elisabeta. Pereții sunt împodobiți cu scene din războiul cu Turcii și pagini din gazetele timpului, cari anunțau evenimentele de pe front. Căderea Plevnei e un strigăt de bucurie și ușurare, așternut doar în câteva rânduri.

În acest Pavilion avem în copie trei porți Carol II, a descălicării și poarta dacoromană executate de Milița Pătrașcu. Ele au împodobit pavilionul expoziției internaționale din Paris.

PAVILIONUL PREMILITARILOR

Un pavilion interesant este cel al premilitarilor. Ne dăm seama cu toții de binefacerile acestei organizații. Care îndrumăză tineretul spre o viață cât mai sănătoasă. Tablouri de-o mărime impresionantă arată aici activitatea premilitarilor în sălile de cursuri, pe terenul de sport, pe câmpul

de exerciții și la munca pentru folosul obștesc. Un proiect pentru casa premilitară, arată o fațetă a trainicei organizații din viitor.

Pavilionul antirevizionist dovedește cu hărți și cifre drepturile noastre sfinte asupra Transilvaniei.

Mai arată libertatea de care se bucură populația ungară sub stăpânirea românească, un mare număr de ziare în limba maghiară, înfățișând ținutul de peste Carpați. Pavilionul aviației tineretului dă imaginea înfloritoare a serviciului aviației din zilele noastre. Un mare număr de avioane minuscule, îmbie pe numeroșii vizitatori să plece cu o amintire.

Am dat până acum partea prețioasă a expoziției prin valoarea celor expuse. Partea distractivă n'a fost nici ea neglijată. Alături de plimbarea cu vaporul și bărcile pe lacul Herăstrău, vine partea cea mai amuzantă:

ORAȘUL PITICILOR

I-am văzut imediat după sosirea din Italia. Erau 26 de omuleți între 19 și 35 ani, dintre care șase femei iar restul bărbați. Au cu ei 6 poney și un măgăruș.

Locuiesc într'un oraș în miniatură, care reprezintă o icoană veridică a vieții noastre. Au instituțiile lor: poștă, poliție, judecătorie, închisoare etc. Se comportă atât de frumos încât stârnesc aplauzele vizitatorilor.

Iată că „Luna Bucureștilor” din anul acesta a oferit vizitatorilor de pe tot cuprinsul țării, tot ce poate instrui și distra. Vremea frumoasă face ca succesul expoziției să fie și mai mare.

Toate cuvintele de mulțumire se îndreaptă spre d. Al. Donescu, gospodar de elită, ce face un adevărat apostolat din misiunea pe care o împlinește.

Margareta Nicolau

Banchetul de inaugurare al „Orașului Piticilor”. Cetățenii din Lilliput, sunt, după cum se vede, foarte bine dispuși.

Cetățenii Orașului Piticilor fotografiați la sosirea în Gara de Nord.

Arhimandritul Scriban și păritea Leontescu oficiind slujba religioasă la inaugurarea „Orașului Piticilor”.

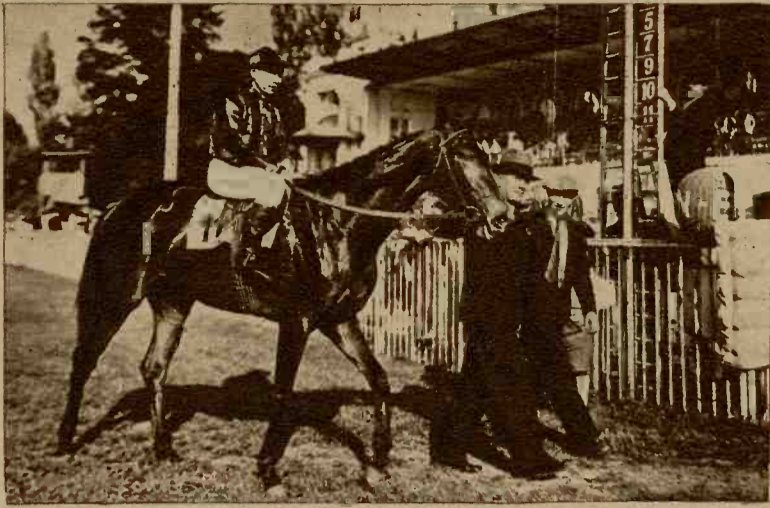
REALITATEA SPORTIVĂ

Ujpest din Budapesta a făcut o impresie bună în Capitală.
Venus nu mai poate pierde titlul de campion

După vizita echipei, Leicester City care după cum se știe a fost învinsă de Venus și Ripensia, Capitala a găzduit formația pestană Ujpest. Este interesant de remarcat că această echipă a făcut o impresie mai puternică decât Leicester și aceasta din pricina jocului frumos pe care l-a desfășurat atât în matchul cu Victoria cu care a făcut 2—2 cât și în partida cu F. C. Rapid pe care a câștigat-o la 4—0, Ungurii au demonstrat școala Europei Centrale adică a soccerului plin cu arabescuri. Este un joc superficial, spectaculos, departe de fotbalul inițial, de cel englezesc, dar mult mai frumos, căci oferă faze frumoase și pline de atracție. În foot-ball se pune însă și problema atletică și din acest punct de vedere este incontestabil că sportul simplu, sobru al anglo-saxonilor este superior.

Nu este mai puțin adevărat că jucătorii lui Ujpest fac eforturi însemnate atunci când joacă. Avem impresia că este mult mai eficace decât multe echipe din prima diviziune ungară și faptul că este clasată a treia este desigur numai datorit unui concurs de împrejurări, frecvent într'un campionat unde sunt de jucat matchuri foarte grele. Avem însă cele mai bune păreri asupra pestanilor deoarece au practicat în București un joc corect, frumos, demn de o echipă profesională.

Campionatul divizionar a continuat numai în provincie. Venus a făcut 1—1 cu Ripensia la Timișoara. Ripensiștii au jucat foarte prost și lumea avea impresia că au vândut jocul. Galeria a făcut un scandal monstru astfel că Ripensia a început să activeze serios în repriza a doua și a scos match nul. Rezultatul este favorabil Venusului care este acum la trei puncte de al

„Kassandra“, câștigătoarea premiului Dianei, la Băneasa.

doilea clasat și îi va fi imposibil să mai piardă campionatul. Mai are de disputat două matchuri cu Unirea Tricolor și Azefa dar pe care nu le poate pierde. Venus va juca astfel în Cupa Europei Centrale împotriva formației pestane Ujpest. Juventus a făcut o ispravă mare la Arad unde a învins pe Gloria cu 3—0. Juventusii au jucat cu mult elan și au obținut o victorie care îi scapă de lanternă. Matchul acesta pune într'o lumină

favorabilă și jumătățile de finală ale Cupei României unde Juventus va juca împotriva Ripensiei. Dacă roș albaștrii își vor menține forma și cum ei bat mereu Ripensia, să nu se mire că vor ajunge în finală.

Unirea Tricolor a avut o soartă tristă la Oradea unde C. A. O. a învins cu 4-2. Oborenii sunt în passă neagră și îi așteaptă o retrogradare pe care nu o mai pot evita.

art. vg.

O fază a matchului Ujpest-F. C. Rapid.

Domnișoara Sofia Jianu a dat, Miercuri 12 Mai crt. un concert în sala Dalles, recoltând un frumos succes. La concert și-a dat concursul și d-l Cristache Bellea, bariton.

COLȚUL FEMEII

A spus-o un GINECOLOG

„Când femeile se vor deprinde a da corpului lor o îngrijire igienică regulată, când își vor da seama că toaleta intimă este tot atât de necesară ca și îngrijirea dinților, a tenului și a părului, multe din bolile primejdioase careucid atâtea femei în plină tinerețe nu ar mai exista“.

Apă și săpunul nu sunt de ajuns pentru toaleta intimă. Alcătuirea fiziologică a femeii cere o îngrijire mai deosebită. Spălăturile interne, întrebuițarea unui anti-septic puternic, sunt indispensabile. Cel mai indicat este LYSOFORM — un preparat științific.

Dintre toate preparatele antiseptice experimentate de medici, Lysoform s'a dovedit a fi cel mai eficace. Numai Lysoform poate să curețe toate impuritățile cauzate de secrețiuni, numai Lysoform distruge germenii.

IMPORTANT Cereți Lysoform numai în flacoane originale închise. Acest preparat fiind superior tuturor preparatelor din acest gen, se falsifică și se vinde vărsat, sub denumirea Lysoform. Refuzați aceste imitațiuni fiindcă sunt foarte vătămătoare sănătății. Deci, doamnelor, pentru sănătatea Dv. nu cumpărați decât Lysoform în flacoane ermetice închise.

Lysoform

apără sănătatea femeilor și le mărește farmecul vieții.

Mici sfaturi Scherk

Vă va iubi mai mult doamnă, dacă-l scăpați de tortura cotidiană, de după ras. Oferiți un flacon de Tarr, care suprimă usturimea rasului, netezește pielea și-l ferește de infecții. Tarr face rasul o adevărată plăcere! Tarr este un puternic desinfectant. Calitățile sale antiseptice și microbicide sunt extraordinar de eficace. Tarr distruge nu numai focarele de bacterii după obraz ci și evită formarea puroiului verde și galben, cauza acnelor, punctelor negre, furunculilor etc. dacă este întrebuițat regulat după fiecare ras. O piele sănătoasă până'n adâncul porilor și perfect curată se obține numai cu Tarr. Flacoane a lei 51, 72 și 129

O pudră superbă

minunat parfumată, fină ca atomul și invizibilă, este pudra Mystikum. Superioară tuturor celorlalte prin puritatea și finetea ei, are o aderență perfectă care vă va încânta. Pudra Mystikum este fabricată din materiile cele mai pure. Cutii a lei 35, 75 și 130.

Machilajul natură!

caracterizează femeia elegantă. Si Dvs. veți reuși sa fiți «naturală» întrebuițând fardul «Mystikum» Scherk — care aderă perfect dându-vă acea nuanță veritabilă pe care bărbaiții o apreciază atât de mult. Cutiă lei 70.

Citiți carticica atașată flaconului cu loțiunea de față Scherk.

Veți vedea că numai pielea bine curățată dă senzația de prospețime și înfățișarea tinerească, dobândind farmecul atractiv al unei frumuseți sănătoase.

Loțiunea de față Scherk curăță profund pielea, dând un obraz neted, delicat și imbușorât

Flacoane à Lei 62, 103, 164, 300, 475

O carte vă informează

Citiți: „MAGAZINUL“ revista publicului select

PURGATIV IDEAL
PURGEN® BAYER
LĂCUT-SIGUR
RAPID

STARURILE DE CINEMA SE APĂRĂ DE SOARE

Pentru a-și păstra imaculat albul trupului, vedetele Hollywoodului se apără de razele prea puternice ale soarelui, cu o umbră străvezie din celuloid. În fotografia noastră o vedem pe Jean Parker, apărută de o asemenea umbră.

Întrebuințați întotdeauna această pudră!

Ea vă va da cu siguranță deplină satisfacție, fiindcă este atât de bine și îngrijit preparată, încât nu veți fi nevoită să reveniți mereu cu puful pe fața D-v sensibilă.

Pudra „EN VOGUE” aderă perfect, formează o nuanță uniformă, este foarte durabilă și are un parfum discret.

Poudre En Vogue
PARFUMERIE VENDÔME

Așa arată
ASPIRIN

PE FAȚĂ

PE DOS

BUCUREȘTI SE SCHIMBĂ...

„GAMBRINUS-UL” DE ODINIOARĂ

O casă cu trecut. — Tipuri dispărute: Ion Gorun, Ghiță Ranetti, Hasnaș, Leonescu, Velescu. — Caragiale negustor acum patruzeci de ani...

LOVITURILE târnăcopului scot sânge din cărămizile fostei Case „Mandy” dela începutul străzii Câmpineanu, cunoscută mai mult sub numele de „Gambrinus”: Lucrătorii au de furcă, muncesc din greu, pentru că zidurile bătrânei clădiri, groase și rezistente, nu se lasă cu una cu două. Desigur că muncitorul care trebuie să dea câteva lovituri de cazma pentru a urni o cărămidă gândește că atunci când va veni rândul „blocurilor”, munca va fi mult mai ușoară...

Așa dar, „Gambrinus-ul” va fi în curând la pământ. Cred că nu e motiv de mare regret, dacă pe locul curățat se va înălța o casă modernă, negeneratoare de șoricărie, care — vorbim în cunoștință de cauză — a năpădit strada Câmpineanu. Fără să plângem prea mult, se cuvine totuși, așa cum se obișnuiește cu un decedat ilustru — și „Gambrinusul” și-a avut istoria lui — să facem un panegiric. Casele ca și oamenii: fiecare își are un trecut. Să evocăm, așadar „Gambrinus-ul” de altădată de acum patruzeci de ani. Intrarea localului nu era prin colț, ca în ultimul timp, ci prin mijloc, în locul unei ferestre, care mai poate fi văzută azi — mâine.

Iată vreo câțiva nelipsiți oaspeți ai acestei berării, al cărei antreprenor a fost la început unul Petre Gheorghevi, sârb de felul lui.

În colțul din fund, de lângă „comptuar”, jucau zilnic lungi partide de domino, Ion Gorun (Al. Hodoș) și Ghiță Ranetti, care în revista „Zeflemeaua” adoptase chiar pseudonimul „Delagambrinus”.

Gorun, ca toți infirmii de ureche, era taciturn; în schimb Ranetti își însoțea manipularea bucățelilor de os, cu fel de fel de observații, la care Hodoș nu reacționa. Jucau pe o „tratație”. De cele mai multe ori, Ranetti câștiga și-l invita pe Gorun să... comande. Acesta, după ce tăcuse cât timp a ținut partida, observa, cu voce scăzută: „Lasă, lasă Ghiță c'am văzut eu c'ai măsluit, da n'am vrut eu să-ți spun:” La altă masă stetea Vasile Hasnaș cu nelipsitu-i cățel „pudel” dresat și împodobit cu fel de fel de panglicuțe. De „Bubi” al lui Hasnaș se despărțea foarte greu. Câte un tinerel, admirator al talentului lui Vasile Hasnaș: „june comic briliant” tocmai ce lipsește acum teatrului nostru — venea la masa lui și-l ruga să-i cânte o melodie pe atunci la modă, din „Tati-

nitza” lui Suppée, tradusă de Bengescu-Dabija.

LICIU SUPĂRAT...

Venea Petre Liciu, de multe ori exuberant, dar și de multe ori amărit, plictisit, transpirat. Când era abătut și dus pe gânduri, comanda întotdeauna un absint și camarazii cum vedeau în pahar băutura verde observau: „iarăși s'a bătut Liciu cu iubita lui!” Vecin cu Liciu era Jianu, fostul soț al d-nei Constanța Gănescu,

actor, ofițer al stării civile și directorul unui pension-liceu.

O MASĂ CELEBRĂ

Dar ceace dedea prestigiul „Gambrinusului” era o masă izolată și oarecum ascunsă printr'un paravan, la care ședeau, purtând nesfârșite discuții, Caragiale, maiorul, mai târziu generalul Lambru, Delavrancea căpitanul, mai târziu g-ralul Iiescu, Niculescu-Bratu, atotștiutor, dar de multe ori cu picioarele goale în ghete, fără intermediul bocancilor. Aceasta era o masă specială, la care „străinii” nu prea erau primiți. O excepție era tânărul, pe atunci, Anibal Stoenescu, mai târziu ajuns secrete general al Prefecturii Poliției.

CARAGIALE NEGUSTOR

După moartea antreprenorului Gheorghevi, a devenit Caragiale proprietarul localului. De altfel Caragiale mai fusese berar înainte, când ținea berăria „Benbibendi” pe strada sfântul Nicolae Șelari, mai târziu plăcintăria Zappa.

Caragiale n'a avut însă noroc ca negustor, mai ales că la 1906, berea „Oppler” a prins miros de ceapă.

După ce-a închis berăria, Caragiale n'a fost prea multă vreme mofuz, căci i-a venit o moștenire, una din multele pe care s'a priceput să le cheltuiască.

IOAN MASSOFF

Gambrinus se dăramă...

mai târziu Demetriade, care pentru nimic în lume n'ar fi băut berea fără să bage în pahar un încălzitor.

VASILE LEONESCU

Mai venea Vasile Leonescu, actor și autor dramatic, care nu prea se avea bine cu Nottara. De aceea în „momentele” lui, cum vedea un actor mai tinerel dela Teatrul Național, îl lua în primire: „I-ascultă, amice, aveți p'acolo, pe la teatru, pe unu' „meșterul Costică”. Câteodată, Leonescu făcea o invitație colectivă: „cine are răbdare și-l interesează, să vie la mine acasă să asculte o piesă!” Și se duceau unii, fie în strada Regală, unde locuia Leonescu, când nu era însurat — o cameră mobilată, plină cu amintiri, fotografii, coroane de lauri cu panglici tricolore — sau în apartamentul lui Rădulescu-Niger din fosta casă Olbrich, de pe strada Sfântul Ionică, unde a fost restaurantul Enescu și unde astăzi se află șantierul noii clădiri a Palatului.

Mai veneau la „Gambrinus” Vasile Toneanu, care debutase, cu strălucit succes, în Jupan din „Voevodul țiganilor”, dublându-l pe Ștefan Iulian, bolnav.

Un tip al localului era și Ștefan Vellescu, profesor la Conservator, fost ajutor de primar,

Silvifix
Silvifix
Silvifix

In fine un bun fixativ pentru păr. Pe bază de Silvikrin Crema fixativă invizibilă Silvifix însănoștește părul Dv. în timp ce-l aranjează. Singurul produs care nu încălește părul și nu cauzează căderea lui. Singurul care distruge mătreața.

CHIAR AZI

trebuie să aveți un tub de Silvifix pe masa de toaletă sau în geanta cu care călătoriți. Pielea capului Dv. va respira liber. Părul se va menține suplu și cu reflexe splendide. O singură întrebuințare dă rezultate minunate!

Preparat și garantat de Silvikrin

LISTA PREMIANȚILOR CONCURSULUI DE RECONSTITUIRE

Am publicat în numărul trecut rezultatul concursului nostru de reconstituire precum și clasificarea justă a desenelor. Publicăm aci numele premianților:

- 1) Leorc Ion, Str. Primăverei-Tai 17, Loco; 2) Văd. Ana Moga, Str. Pummer 12, Timișoara; 3) Osias Sender, Dărmănești (Jud. Bacău); 4) Marius Paraschivescu, Str. Iancu Văcărescu 7, Timișoara; 5) Cricunef Marcus, Str. Ștefan cel Mare 11, Iași; 6) Nuța Irescu, Aleea Domnească 261, Târgoviște; 7) Venera Lt. N. Lupescu, Calea Șerban-Vodă 62, Loco V; 8) Marha Rugescu Mălini (Jud. Fălțiceni); 9) Violette Maior Mălăncescu, Calea Turnu Roșu 3, Sibiu; Gheorghe Al. Dumitrescu, Str. Dina Ghica 64, Loco; 11) Henry Petrea, Str. Athena 3, Loco I; 12) F. Orenstein, Str. Silfidelor 3, Galați; 13) E. Mărculescu, Str. Lucaci 95, Loco IV; 14) Văleanu Selejean, Com. Măhăceni (Jud. Turda-Arieș); 15) Bandy Szöke, Odorheiu; 16) Pica Dumitriu, Str. Dr. Boicescu 12, Loco; 17) Elena Pretorian, Str. Bolintineanu 7, Craiova; 18) Nicu Marinescu, Șos. Olteniței 65, Loco.

Doamnă teorii
DESPRE
BATISTE

Unii susțin că un bărbat bine îmbrăcat alege batista albă, atât pentru haina de zi cât și pentru cea de seară. Alții însă cred că batista trebuie să armonizeze în culoare cu cravata sau cămașa.

Pentru oricare din teorii ați înclina, rețineți acest fapt: colecția Pyramid e din cele mai bogate! Modelele sunt atât de variate încât, veți găsi batista cea mai potrivită pentru haina Dv.

Pyramid este un produs al fabricii Tootal, Manchester (Anglia). Aceasta înseamnă calitate superioară și garantată.

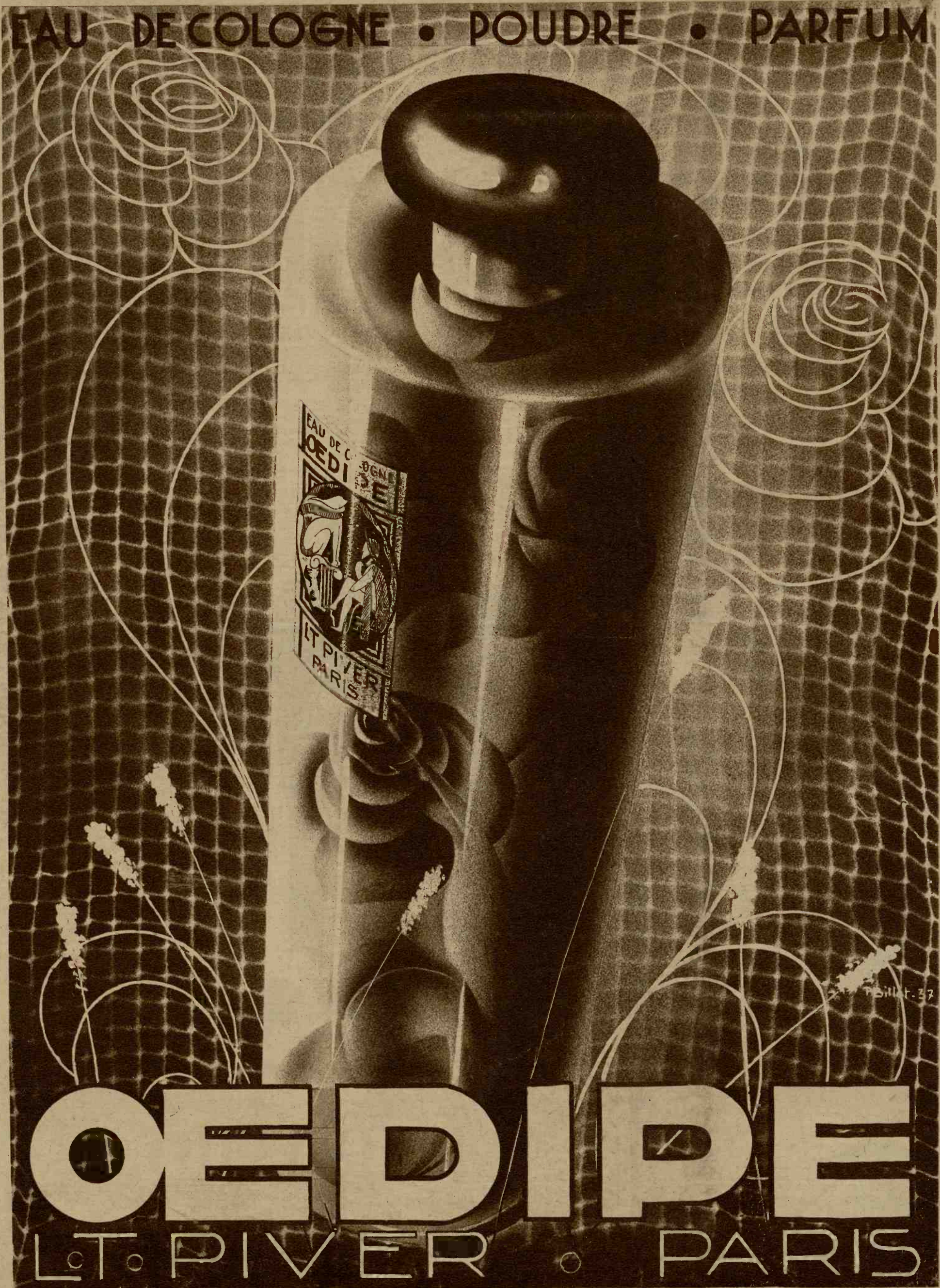
- Lei 41 BUCATA
- Lei 492 DUZINA

Batistele
PYRAMID

Reg.

Un produs al fabricii TOOTAL MANCHESTER (Anglia)

EAU DE COLOGNE • POUUDRE • PARFUM

OEDIPE

L. T. PIVER PARIS